

Jamsai

พระพันปี ตี๋ฉวี่

豆豆太后

ตุ๋มอวี่ 杜默雨 เจียน
มดแดง แปล

มากว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เราเชื่อมันจึงใจไว้คู่กัน

"ว่ากันตามจริงข้ายังไม่ได้แต่งงานมีลูก ไม่อยากตายเร็วถึงเพียงนั้น ถึงเวลาแต่งงานยังต้องขอเชิญพระพันปีทรงเป็นเจ้าภาพให้ด้วย"

"ไม่มีปัญหา"

ถ่านไต้งไต้งรับปากอย่างยินดี สองมือเท้าสะเอวกล่าวว่า

"ใครที่อยากจะแต่งให้เจ้า เราผู้อาวุโสจะประทานผ้าขนสัตว์ให้นางร้อยผืน ผ้าห่มนอนอย่างหนาอีกร้อยผืน นางจะได้ไม่ถูกสีหน้าเย็นชาของเจ้าทำเอาแข็งตาย"

"พระพันปีกล่าวได้ถูกต้อง ผู้ต้องการเป็นภรรยาของข้าจะต้องมีจิตวิญญาณเข้มแข็ง ปณิธานมั่นคงแน่วแน่ ยิ่งในศักดิ์ศรี มีใจเด็ดเดี่ยวไม่เปลี่ยนแปลง"

"เจ้าคิดแต่งภรรยาหรือแต่งศัตรูมาต่อสู้ด้วยกันแน่"

ถ่านไต้งไต้งทวนรับฟังต่อไปไม่ได้ ไฉนได้ห้ำหั่นถึงมีบุรุษนิสัยยี่วนกวนอารมณ์น่าชิงชังเช่นนี้ด้วยนะ! นางแผดเสียงลั่นอย่างอดไม่ได้

"เจ้าไปแต่งกับแม่เสือสักตัวก็แล้วกัน!"

มากกว่ารัก

พระพันปีตัวร้าย ชุด ตำหนักรักนิรันดร์

ตู้ม่อวี่ (杜默雨) เขียน มดแดง แปล

《豆豆太后》杜默雨 著

Copyright © 2007 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2334-1

ภาพประกอบ Derjen

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผ่านไปเก้าปีเต็มๆ แล้วสำหรับนิยายชุด 'ตำหนักรักนิรันดร์' จนถึงวันนี้ก็ยังมีเสียงเรียกร้องถามหากันอยู่ นักอ่านบางท่านถึงกับไปตามหาเมื่อสองราคาแรงๆ จากนั้นไม่ต้องรออีกต่อไปแล้ว มากกว่ารักได้ตอบรับเสียงเรียกร้องเหล่านั้นด้วยการพิมพ์ใหม่อีกครั้งแล้วค่ะ ซึ่งประกอบไปด้วย

- ปราษฎ์หญิงยอดรัก เว่ยเสี่ยวหยิว เขียน
- จักรพรรดิบัญชา สีเจียวน เขียน
- พระมาตุลาตัวดี อวีฉิง เขียน
- พระพันปีตัวร้าย ตูโม่วี เขียน

และสำนวนแปลที่ทุกคนคุ้นเคยจาก 'ท่านมดแดง' ซึ่งทั้งสี่เรื่องเกี่ยวข้องกับในวังในวังแต่ในเรื่องไม่ได้มีตัวละครเกี่ยวเนื่องกันแต่อย่างใด สามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ

'พระพันปีตัวร้าย' เป็นเรื่องราวของ 'ถ่านไต้ไต้' ที่จู่ๆ ก็ต้องถูกคัดตัวเข้าวังมาโดยที่ไม่เคยแม้แต่ได้ร่วมเตียงกับองค์จักรพรรดิ ไม่นานหลังจากนั้นนางยังถูกแต่งตั้งให้เป็นถึงพระอัครมเหสี จนมาถึงพระพันปี โดยทุกสิ่งนั้นมี 'ตวนมู่จี้' ผู้สำเร็จราชการเป็นผู้ผลักดันนางอยู่เบื้องหลัง แม้เขาจะทรงอำนาจ บารมีสูงส่ง ขุนนางแซ่ซ้องถึงคุณความดีเขาไม่ขาดเพียงใด กระนั้นนางก็หาได้คล้อยตามชื่อเสียงเหล่านั้นไม่ และนางจะทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาอำนาจของจักรพรรดิน้อยเอาไว้ให้ได้

สุดท้ายแล้วพระพันปีตัวร้ายจะรับมือกับผู้สำเร็จราชการที่เปรียบเสมือนม้าร้ายจอมพยศได้อย่างไร ต้องให้ท่านนักอ่านไปติดตามแล้วค่ะ และถ้าจะให้ครบอรรถรสความรักในรั้ววังครั้งนี้ อย่าลืมติดตามอ่านเล่มอื่นๆ ในชุดตำหนักรักนิรันดร์ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ตวนมู่จี้
อัจฉริยะแห่งราชสำนัก มักตีหน้าสุขุม คอยสังเกตสีหน้าท่าทางผู้อื่น ทำให้เป็นที่เคารพยำเกรงของทุกคนอย่างมาก สติปัญญาเฉียบคมคิดอ่านมองการณ์ไกล
- * ถานไต้ไต้
หญิงเพี้ยซึ่งจับพลัดจับผลูกลายเป็นพระพันปี ใจคอเด็ดเดี่ยว ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของสตรีในวัง รักการอ่านหนังสืออย่างที่สุด แต่แท้จริงแล้วนางก็มีนิสัยไม่ต่างจากสาวน้อยวัยแรกรุ่นทั่วไป
- * ตวนมู่หรง
จักรพรรดิน้อยที่ต้องขึ้นครองราชย์กะทันหันหลังเสด็จพ่อเสด็จสวรรคต เคารพยำเกรงตวนมู่จี้ดุจบิดาบังเกิดเกล้า รักเคารพถานไต้ไต้ดั่งมารดาแท้ๆ ของตน
- * ตวนมู่หว่า
ขุนชายรองแห่งจวนต๋องอึ้ง ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระองค์ วรยุทธ์ล้ำเลิศสมเป็นยอดฝีมือแห่งวังหลวง
- * ตวนมู่หลิว
ขุนชายสามแห่งจวนต๋องอึ้ง ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองอาชาดูแลม้าต้นของจักรพรรดิ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ภายในตำหนักจินหลวน เหล่าขุนนางอำมาตย์ยืนเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบตามลำดับชั้นยศเพื่อร่วมประชุมข้อราชการ

ที่ด้านนอก ดวงอาทิตย์เคลื่อนสูงขึ้นจากขอบฟ้าทางทิศตะวันออก เป็นสัญญาณว่าเข้าสู่ช่วงปลายของการประชุมซึ่งเริ่มต้นกันตั้งแต่รุ่งสาง แสงรุ่งอรุณที่เบาบางส่องทะลุเข้ามาทางหน้าต่างปรากฏเป็นแถบสีขาว ละมุนตาอาบได้ตัวตำหนัก เมื่อเวลาผ่านไปแถบแสงอรุณทแยงก็ขยับเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ประจุมานสีขาวยพราวตา ลอยเลื่อนไปปกคลุมบน พระราชอาสน์ซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงกลางแท่นประทับสูง

พระราชอาสน์องค์ใหญ่สีทองฝังมุกประดับหยกและสลักลายมังกรขด ดูเหลือืองร่ามงามตายิ่งนัก แต่ทว่าบนนั้นกลับว่างเปล่า ปราศจาก โอรสสวรรค์ซึ่งฐานะสูงล้ำเหนือคนทั้งแผ่นดินประทับอยู่

กว่าเสียงอันดังกังวานของขุนนางใหญ่ที่กำลังกราบทูลข้อราชการ

จะจบลง ดวงอาทิตย์ก็ย้ายเคลื่อนที่ไปอีกสองเชิยะ* พาเอาม่านสีชาว
พราวตาเลื่อนตามไปจับอยู่ที่ร่างสูงตระหง่านทางด้านซ้ายของบัลลังก์
มังกร

คนผู้นี้สวมชุดขุนนางสำหรับเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง ลายกิเลนปัก
ด้ายทองบนแผ่นอกหยอกล้อแสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ ชับแน่น
ให้เรือนร่างที่สูงเด่นเป็นสง่ายิ่งดูองอาจสะกดตามากขึ้น แม้เพียงยืนนิ่ง
เหมือนรูปสลักก็สามารถแผ่อานุภาพอันน่าเกรงขามของเชื้อพระวงศ์
ชั้นสูงออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ จนผู้คนครั่นคร้ามมิกล้าเงยหน้าขึ้น
สบตาด้วยตรงๆ

ความเงียบพลันปกคลุมไปทั่วห้อง นั่นเป็นเพราะหากผู้สำเร็จราชการ
ตวนมู่จี้ไม่แสดงความคิดเห็น พวกขุนนางอำมาตย์ทั้งหลายก็ไม่มีใคร
กล้าอ้าปาก

"หมายความว่าถึงเวลาแต่งตั้งพระอัครมเหสีองค์ใหม่แล้วกระมัง"
เสียงของตวนมู่จี้ห่มต่ำแต่ดังกังวาน

"เรียนผิงอ๋อง พระตำหนักฝ่ายในมิอาจขาดผู้ปกครองขอรับ"

เสนาบดีกรมพิธีการเสนอความเห็นด้วยสีหน้าเคร่งเครียดระคน
ร้อนใจ

"มิเช่นนั้นหากปล่อยให้สนมชายาทั้งหลายก่อเรื่องกันต่อไป ราษฎร
อาจจะหัวเราะเยาะราชสำนักเอาได้ ส่วนข้าน้อยในฐานะเสนาบดีกรมพิธีการ
ย่อมไม่มีหน้าไปสนทนาเรื่องการอบรมกล่อมเกลาประเพณีมารยาท
อันใดอีกแล้วขอรับ"

* เชิยะ (จื่อ) หรือฟูดจิ้น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ 1 เชิยะเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือ
หนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันคนจีนจึงใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

เสียนเพยและชูเพยมักนำขันทีและนางกำนัลในวังตนเองจัดเรียง ขบวนทัพแผดเสียงไล่กันดังลั่น ได้เถียงกันว่าใครเป็นที่โปรดปรานของ องค์จักรพรรดิมากกว่ากัน อวี๋เพยเข้าไปเตือนด้วยความหวังดี มิคาด กลับถูกผลักตกระน้ำจนเปียกปอนกลายเป็นไก่ในน้ำแกง เรื่องนี้ ได้ถูกคนในวังกระจายข่าวออกไปอย่างลับๆ เพียงไม่ถึงสามวัน ราษฎร ตั้งแต่เด็กเล็กไปจนถึงเฒ่าชราในเมืองหลวงก็รู้เรื่องกันหมด ช້วยังถูกคน เล่านิทานบนโรงน้ำชานำไปหากินเป็นหัวข้อทำเงินเสียด้วย

"เฮ้อ! นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฝ่ายในเกิดเรื่องน่าอายขึ้น"

เมื่อคิดถึงแม่ไก่ฝูงหนึ่งทีวันๆ เอาแต่ไล่จิกตีกันเองอยู่ในวัง หัวคิว ของผู้ตรวจราชการก็ขมวดเป็นเงื่อนตาย ถอนใจยาวกล่าวว่า

"พระอัศวมเหสีองค์ก่อนสวรรคตไปห้าปีแล้ว แต่ฝ่าบาทไม่ทรง พิจารณาแต่งตั้งองค์ใหม่เสียที วันนี้พระองค์ทรงพระประชวรหนัก จนไม่สามารถออกว่าราชการได้ ผิงอ๋อง ท่านเป็นขุนนางใหญ่คู่ราชบัลลังก์ เพื่อเทียนเฉาและองค์จักรพรรดิของพวกเรา ขอให้ท่านรับหน้าที่นี้ ไปจัดการด้วยเถิด"

"อัศวเสนาบดีกู่ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร"

ตวนมู่จี้ถามเสียงเนิบนาบ

"สำหรับเรื่องนี้นะหรือขอรับ เสียนเพยและชูเพยประพฤติดน ผิดมารยาทของภรรยาที่ดั่งาม ย่อมมีอาชญาแต่งตั้งเป็นพระอัศวมเหสี ผู้เปรียบเสมือนมารดาของคนทั้งแผ่นดินได้"

อัศวเสนาบดีกู่เต๋อเต๋ากล่าวคำตอบที่ทุกคนล้วนเห็นพ้องต้องกัน ในใจออกมาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม จากนั้นกล่าเสริมว่า

"เกี่ยวกับการคัดเลือกพระอัศวมเหสีองค์ใหม่ ข้าพเจ้าน้อยขอทำตามความเห็นของท่านเองทุกประการ ท่านต้องเป็นอัจฉริยะผู้ปรีชาสามารถโดดเด่นไม่มีใครเทียมในประวัติศาสตร์ นับตั้งแต่ช่วยเหลือองค์จักรพรรดิบริหารราชการแผ่นดินเป็นต้นมา แคว้นรอบด้านก็พากันสวามิภักดิ์ ราษฎรมีชีวิตความเป็นอยู่ดีเลิศ บ้านเมืองสงบสุขไร้สงคราม เอ่อ..."

พอเห็นตบมู๋จี้ม้น้อยๆ ที่มุ่มปาก กู้เต๋อเต๋าก็รีบหุบปากลงทันที รอยยิ้มปริศนา^๑นี้ไม่ได้เกิดจากอารมณ์ขันแต่อย่างใด ทว่ามันหมายถึงผิงอ๋องกำลังใช้ความคิด แน่แน่นอนว่าให้เวลาเขาสักนิด แล้วเขาก็จะแนะแนวทางที่ทำให้เหล่าขุนนางและราษฎรทั้งหลายต้องชื่นชมทั้งปากและใจ

ขุนนางทั้งหลายต่างจับจ้องไปยังผิงอ๋องผู้ปรีชาสามารถและองอาจ หัวหาญของพวกเขาวางอย่างเงิบกริบ มิใช่ว่าอัศวมเหสี^๒ผู้เป็นคนที่ชอบสอพลอ แต่ข้อเสนอแนะที่ละเอียดรอบคอบของผิงอ๋องมักเป็นสิ่งที่พวกเขาขบคิดไม่ถึง ดังนั้นจึงกระหายที่จะได้ฟังยิ่งนัก

อันที่จริงตบมู๋จี้ก็คือบุตรชายคนโตของต๋องอ๋องซึ่งเป็นพระอนุชาในองค์จักรพรรดิ เท่ากับเขาเป็นพระภาติยะ* ขององค์จักรพรรดินั่นเอง อันที่จริงหากเขาคิดจะเป็นท่านอ๋องที่ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญ รอคอยเวลาสืบทอดบรรดาศักดิ์ก็ย่อมได้ แต่เขากลับไม่ยอมนั่งรับเบี้ยหวัดไปวันๆ พออายุได้สิบหกก็สอบคัดเลือกขุนนางได้เป็นจ้วงหยวน** ชื่อเสียงลือลั่น

* ภาติยะหมายถึงหลานซึ่งเป็นลูกของพี่ชายหรือน้องชาย

** จ้วงหยวน (จอหงวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด เรียกว่าการสอบหงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชี่วโจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบแข่งขันในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮ่วยซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนซื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคະแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) บัณฑิต และทันฮว้า

ไปทั่วทั้งแผ่นดิน อายุสิบเจ็ด พวกเปยอี้* รุกล้ำพรมแดน เขาก็เสนอตัว
ขออาสาต่อองค์จักรพรรดินำกองทัพออกสู้รบกับข้าศึก ได้รับชัยชนะ
ครั้งยิ่งใหญ่ตอนอายุสิบแปด อายุยี่สิบก็ปราบปรามจนชายแดนเกิด
ความสงบสุข นับจากนั้นแผ่นดินก็มีแต่สันติสุขสืบมา

เพราะเพียบพร้อมทั้งบุญบารมี รวมถึงรอบรู้ในตำราพิชัยสงคราม เขา
จึงได้รับความโปรดปรานจากองค์จักรพรรดิยิ่งนัก

อายุยี่สิบเอ็ด เขาถูกส่งไปเป็นทูตยังแคว้นต่างๆ เป็นเวลาสองปี เพื่อ
เจรจาสัมพันธไมตรีและแผ่ขยายอาณาภาพของแคว้นเทียนเฉา อายุยี่สิบสาม
รับตำแหน่งขุนนางเป็นเสนาบดีกรมการทหาร อายุยี่สิบห้าขอลาออกจาก
ราชการโดยอ้างว่าป่วย สามเดือนให้หลังกลับถูกองค์จักรพรรดิมีราชโองการ
เรียกตัวกลับราชสำนัก พระราชทานบรรดาศักดิ์จึงต้องให้เป็นกรณีพิเศษ
กลายเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สามร้อยปีนับตั้งแต่เทียนเฉาก่อตั้ง
ราชวงศ์ขึ้นมาที่บิดาและบุตรได้รับบรรดาศักดิ์ขึ้นอ่อง อันเป็นอิสริยยศ
สูงสุดของเชื้อพระวงศ์เท่าเทียมกัน

เป็นเพราะช่วงหลังๆ จักรพรรดิพระวรกายอ่อนแอ ประชวร
กระเสาะกระแสะบ่อยครั้ง พอตวนมูจี้อายุยี่สิบหกจึงได้รับตำแหน่ง
ผู้สำเร็จราชการ ช่วยว่าราชการแทนพระองค์ ทำหน้าที่อ่านและวินิจฉัย
หนังสือกราบทูลรวมทั้งประชุมขุนนางแทนองค์จักรพรรดิ จนบัดนี้
นับเวลาได้สามปีเต็มแล้ว

ช่างเก่งกาจเหลือเกิน! ท่านอ่องทั้งหลายเหลาส่างาม ทั้งมี
ความสามารถเลิศล้ำ เทียนเฉามีเขาอยู่นับเป็นบุญวาสนาของเหล่าราษฎร
ต่อให้เขาแย่งชิงบัลลังก์ไปครองเสียเองก็ไม่มีใครว่า แต่ก่อนจะถึงตอนนั้น

* เปยอี้ เป็นชนชาติหนึ่งในสมัยโบราณซึ่งมีรกรากอยู่ทางเหนือของประเทศจีน

ทุกคนต่างพากันคิดหาวิธียึดเยียดบุตรสาวหลานสาวทั้งของตนเองและญาติพี่น้อง หรือสาวงามคนใดก็ได้ที่มีสายเลือดเกี่ยวข้องกับตนเองให้แต่งงานกับฝั่งองค์คนนี้

เอ๊ะ? ดูเหมือนดวงตาสีดำลึกล้ำสุดจะหยั่งของท่านต้องขยับไหวแล้ว เหล่าขุนนางรีบเลื่อนสายตามองตาม ในที่สุดสายตาทุกคู่ก็ไปตกอยู่ที่ขุนนางชราซึ่งยืนอยู่ในแถวเดียวกันนี้

และแล้วทุกคนก็ถูกใจคิดได้ ที่แท้ก็คือหนึ่งเพนนี่เอง

"เหวอ!"

มหาบัณฑิตถนัดถื่นที่หวาดผวากับสายตาที่จับจ้องมา รีบหดหัวหดตัวราวกับเต่าหดหัวเข้ากระดอง กระซิบเสียงสั่นพรั่

"ได้เท่าใจ ท่านค่อนข้างจะเจ้าเนื้อ ขอขยี้มตัวให้ข้าหลบหน่อยเถิดนะ"

"ได้เท่าถนัด!"

ได้เท่าใจโกรธจนหนวดเคราเปื้อนไปด้านข้าง รีบหันหน้าไปต่อว่า

"ได้เท่าส่วที่แถวหน้าอ้วนกว่าข้านะ อ๊ะ อย่าดึงเสื้อข้าสิ ราชสำนักเป็นสถานที่ซึ่งต้องให้ความเคารพ ท่านอายุมากถึงเพียงนี้แล้ว อย่าทำเป็นแมวเล่นซ่อนหาอยู่เลย มีความกล้าออกไปเผชิญหน้ากับความจริงเถอะ"

"แย่แล้ว! ข้า..."

ถนัดถื่นยังคงหมุนกายตามไปหลบอยู่หลังเพื่อนขุนนางที่ร่างกายอ้วนท้วนคนนี้

ขุนนางบางคนถึงกับส่ายหน้า บางคนที่ไม่รู้ความมาก่อนก็กระซิบหาข่าว ทั้งยังมีหลายคนแอบหัวเราะฮิๆ ด้วยความขำ

ชีวิตราชการของใต้เท้าถ่านมิใคร่จะประสบความสำเร็จมากนัก ตรงกันข้ามกับบุตรสาวซึ่งบุญพาวาสนาส่ง อนาคตราบรื่นไร้อุปสรรค เมื่อปีก่อนหน้าองค์จักรพรรดิมีพระพลานามัยดีขึ้น จึงคัดเลือกสาวน้อย แซ่ถ่านอายุสิบหกเข้ามาเป็นพระชายาองค์ใหม่ หลังจากผ่านขั้นตอนการส่งแม่สื่อไปสู่ขอ สอบถามชื่อแซ่วันเดือนปีเกิด และส่งของขวัญนั้นตามประเพณีหมั้นหมยจีปาละแล้ว องค์จักรพรรดิกลับประหลาดใจโรคไขข้ออย่างฉับพลัน ต้องบรรทมซมกับแท่นบรรทม ไม่สามารถยับยั้งพระวรกายได้ เมื่อวันอภิเษกสมรสมาถึง สาวน้อยสกุลถ่านยังต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณี แต่งเข้าพระตำหนักฝ่ายในกลายเป็นหญิงเฝย

น่าสงสารเหลือเกิน! อายุยังน้อยก็ต้องแต่งให้แก่องค์จักรพรรดิ ซึ่งมีพระชนมายุคร่าวพ้อ หากนางสามารถตั้งครรภ์ให้กำเนิดองค์ชายสักองค์ก็ว่าไปอย่าง ทว่าองค์จักรพรรดิกลับประหลาดหนักเสียนี้ ผ่านไปครึ่งปียังไม่ทุเลา ทำเอานางต้องครองตัวเดียวดายตลอดช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา

ต่อให้แต่งตั้งนางเป็นพระอัครมเหสีแล้วเป็นอย่างไร วันหน้าแผ่นดินนี้ก็ต้องตกเป็นของผิงอ๋องอยู่ดี นางเป็นเพียงพระอัครมเหสีในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงสั้นๆ เท่านั้น และยังไม่รู้อีกว่านางจะสามารถจัดการพระชายาสองวัยทั้งหลายที่ขอบทะเลาะวิวาทกันได้หรือไม่

"ใต้เท้าถ่านอยู่หรือไม่"

ตวนมู่จี้ถามเสียงทุ้มหนัก

"ชะ...ข้าน้อยอยู่นี่ขอรับ!"

ถ่านถูกรื้อก้าวออกไปด้วยฝีเท้าไม่มั่นคง กระนั้นก็ยังอุตสาหะตั้งใจ

ตะกุกตะกักเสนอชื่อหนึ่งออกมาด้วยใบหน้าซีดเผือด เหงื่อซึมเต็มหน้าผาก

"อะ...อวิไผ่ นะ...นางมี...มีองค์ชาย..."

"ประเสริฐ"

ตวนมู่จี้กล่าวเสียงราบเรียบ เบนสายตาไปยังขุนนางทั้งหลาย
ถามขึ้นว่า

"ในที่สุดก็มีคนเสนอตัวเลือกออกมา ไม่ทราบของท่านอื่นๆ มีความเห็นใดหรือไม่"

เหล่าขุนนางอำมาตย์สังเกตเอาจากสีหน้าและคำพูดก็รู้ว่าฝั่งอ่อง
เลือกหนิงไผ่ไว้ในใจแล้ว คำถามเมื่อสักครู่นี้เป็นเพียงการถามไปตาม
มารยาทเท่านั้น ดังนั้นมีหรือที่ทุกคนจะไม่ช่วยสนับสนุนอีกแรง

ผู้ช่วยเสนาบดีกรมปกครองรีบออกหน้าเคลื่อนไหว

"แม้อวิไผ่จะมีองค์ชาย แต่นางเป็นเพียงนางกำนัลที่ไร้ภูมิความรู้
โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะด้วยรูปโฉมหรือชาติกำเนิดล้วนไม่เหมาะสมจะเป็น
เจ้านายของวังทั้งหก*"

เฮ้อ อย่าได้พูดถึงรายละเอียดจะดีกว่า ตอนนั้นองค์จักรพรรดิ
มิทันได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ คว่าเอาตวนนางมาร่วมอภิรมย์เพื่อระบาย
ความใคร่ ทั้งยังปล่อยให้นางอัครมเหสีร่ำไห้ เพราะพระองค์มีแต่
พระธิดารวมยี่สิบกว่าองค์ พอมาได้องค์ชายองค์แรกก็ทรงปิติสำราญยิ่ง
ทว่าไอรสน้อยกลับได้รับสายเลือดจากมารดามาแทบทั้งหมด เกิดมา
ร่างกายอ่อนแอไม่แข็งแรง การตอบสนองก็เชื่องช้าไม่ว่องไว จักรพรรดิ

* วังทั้งหก เป็นคำเรียกตำแหน่งของเหล่าสนมชายาและฝ่ายใน ซึ่งแบ่งเป็นฝั่งตะวันออกและตะวันตก
ฝั่งละ 6 วัง รวมทั้งหมด 12 วัง ส่วนพระอัครมเหสีซึ่งถือเป็นประมุขของหกวังจะประทับที่วังกลางของ
พระตำหนักฝ่ายใน

ยิ่งทอดพระเนตรก็ยังมีโทษะ พลิกกลับจากความปีติสำราญเป็น
กราดเกรี้ยว สุดท้ายก็คร้านจะสนพระทัยในพระโอรสที่ไม่เอาถ่านองค์นี้
เรื่องการแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาทยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เสนาบดีกรมโยธากล่าวเสริม

"ตอนที่อ๊วเพยห้ามเสียนเพยและชูเพยไม่ให้ทะเลาะกัน นางยังถูก
พระชายาทิ้งสองหันกลับมาเล่นงานจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แบบนี้
จะมีปัญญาปกครองวังทั้งหก ควบคุมดูแลงานของฝ่ายในได้อย่างไร"

อัครเสนาบดีก็เต๋อเต๋ารับสั่งเอาร่างหนังสือซึ่งได้จัดเตรียมไว้
แต่แรกออกมาจากแขนเสื้อ ทำเป็นปรายตาอ่านรอบหนึ่งก่อนจึงกล่าว
เสียงดังกังวานว่า

"หญิงเพย บุตรสาวท่านมหาบัณฑิตถนอญวี่แห่งสำนักอาลักษณ์
วรรณคดีเพียบพร้อมด้วยคุณธรรมความกตัญญู รอบรู้ทั้งโคลงกลอน
บทกวี น้ำใจอารี มีมารยาทงดงาม..."

เมื่อจำตอนต่อไปไม่ได้ก็รีบหันหน้าเคร่งขรึม กล่าวสรุปว่า

"ท่านอ๋อง ชำนาญขอเสนอให้แต่งตั้งหญิงเพยเป็นพระอัครมเหสีขอรับ"

"อืม"

ตวนมู่จี้ยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง

ที่อัครเสนาบดีท้วงเมื่อสักครู่นี้คือข้อมูลซึ่งใช้ในการคัดเลือก
พระชายาเมื่อปีก่อน แต่ในมือเขายังมีข้อมูลที่ละเอียดกว่านั้นมาก

หญิงเพยแซ่ถานมีชื่อจริงว่าไต้ไต้ซึ่งแปลว่า 'ถั่ว'

เมื่อดั้ว!? เขาอดมองไปที่ถนอญวี่ซึ่งกำลังยืนกระวนกระวาย
ไม่เป็นสุขมิได้ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจนจ้วงหยวนที่มีความรู้สูงส่งจึงตั้งชื่อ

ธิดาโทนสุดที่รักของตนด้วยชื่อธรรมดาฯ ไรรสนิยมแบบนี้

ทุกวันยามแสงอรุโณทัยปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้านางก็ตื่นนอน เดิน ยืดเส้นยืดสายเป็นการออกกำลังกาย ตกกลางวันอ่านหนังสือ ปักผ้า วาดภาพ ดัดพินด เลี้ยงบัว ปลูกดอกไม้ สอนให้นางกำนัลเรียนหนังสือเล่นหมากรุก อันที่จริงก็นับว่าเป็นสตรีที่เพียบพร้อมทั้งสติปัญญาและคุณธรรม มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นมารดาของคนทั้งแผ่นดิน

นางคบหาสมาคมกับสนมชายาคนอื่นๆ น้อยมาก แต่มีความสนิทสนม กับอวีเพยและองค์ชายมากเป็นพิเศษ สตรีนางนี้รู้จักประเมินสถานการณ์ เข้าใจดีสนิทและดีองค์ชายซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าจะขึ้นครองราชย์ มาไว้เป็นพวก ดูท่าเขามิอาจมองข้ามกุศโลบายในใจนางอย่างเด็ดขาด

เข้าวังมาได้สามเดือนนางก็ทำเรื่องขอเข้าห้องทรงพระอักษร เพื่ออ่านหนังสือ พอได้รับอนุญาตก็ขลุกอยู่ในนั้นทั้งวันจนเลยเวลา ที่กำหนด หากชั้นที่ไม่กล่าวเดือนนางก็ไม่ยอมออกมา จุดนี้ทำให้เขา ไม่พอใจนัก เพราะห้องทรงพระอักษรเป็นสถานที่ซึ่งเก็บสะสมตำรา คัมภีร์โบราณล้ำค่าๆ ไว้มากมาย และเป็นที่ทรงพระอักษรของ องค์จักรพรรดิ จะยอมให้พระชายาจากฝ่ายใดคนหนึ่งเดินเข้าเดินออก ตามใจชอบได้อย่างไร

เขาริบสั้งคืนคำขอของนาง แต่นางก็ยังไมยอมละความพยายาม ทำเรื่องส่งมาอีกครั้ง เขามิงานราชการรัดตัว ไม่มีเวลาจะมาสืบเปลี่ยน ไปกับสตรีคนหนึ่ง ครั้นอนุญาตให้นางเข้าไปอ่านหนังสือในห้องทรง พระอักษรได้หนึ่งชั่วยามในยามอุ* คิดไม่ถึงนางยังไม่พอใจกับเวลา

* ยามอุ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

หนึ่งชั่วยามที่ได้ไปอีก!

ดูท่าครึ่งปีที่ผ่านมา นางคิดหาวิธีปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในพระตำหนัก
ฝ่ายในได้สำเร็จแล้ว วันเวลาจึงผ่านไปอย่างมีอิสระเสรียิ่งนัก

หัวคิ้วเข้มที่ขมวดเล็กน้อยคลายออกเป็นเส้นตรงดูกระปรี้ ดวงตา
ดำสนิทเปล่งประกายเจิดจ้า สีหน้ายังคงเคร่งขรึมเย็นชา ดูไม่ออกว่า
ยินดีหรือมีโทสะ เขาประกาศด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดเช่นคนที่ควบคุม
สถานการณ์ไว้ได้ทั้งหมด

"มีราชโองการลงไป แต่งตั้งหญิงเพยเป็นพระอัครมเหสี หลังจาก
มีราชโองการแต่งตั้งพร้อมทั้งส่งมอบตราประทับและเครื่องราชอิสริยาภรณ์
เรียบร้อยแล้ว ก็ให้จัดพิธีเฉลิมฉลองภายในสิบวัน"

"ได้เท่าถ่าน ขอแสดงความยินดีกับท่านด้วย ยังไม่รับขอบพระคุณ
ท่านอีก"

ได้เท่าใจรีบเตือนสติ

ถ่านอุรวีเบิ่งตาอ้าปากค้าง เหงื่อไหลกลิ้งไปตามสันหลัง แม้แต่
หมวดเขราก็เปียกชื้นไปหมดจนแทบจะบิดน้ำได้ หลังจากขยับปาก
ออกเสียงอ้อแอ้อยู่ในลำคอสองครั้ง ก็เป็นลมหมดสติทรุดฮวบลงกอง
กับพื้น

หนึ่งเดือนให้หลัง ภายในวังเพ็งจู้* ซึ่งเป็นที่ประทับส่วนตัวของ
พระอัครมเหสี

"ทำไมถึงเรียกว่าหกวังเล่า เห็นชัดว่ามันไม่ได้มีตำหนักเพียงแค่

* วังเพ็งจู้ มีความหมายว่าวังหลังอันกลม

หกหลังนี่นา"

พระอัศรมเหสีถ่านไต้วไต้วนั่งขัดสมาธิบนพื้นหินหยกเขียว ใช้มือน้อยๆ ทั้งสองของตนประคองใบหน้ากลมมนน่ารัก ปลายข้อศอกวางบนเข่าซ้ายขวา ดวงตาดำขลับกลมโตเพ่งมองไปยังแผ่นกระดาดที่วางเรียงรายอยู่บนพื้น สีหน้าเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นสงัด

นางสวมชุดขาววังแบบเรียบง่ายสีขาวประกายรุ่งปักลายผีเสื้อเจ้าผีเสื้อปักสีเงินลึบกว่าตัวบนนั้นดูอ่อนช้อยมีชีวิตชีวาราวกับจะกระพือปีกโบยบินออกไปได้ทุกเมื่อ กระโปรงจับจีบรอบตัวบานแผ่อยู่บนพื้นหินหยกเขียว ดูราวกับปทุมมาลัยดอกใหญ่วางอยู่บนใบบัว เส้นผมยาวสลวยหวีได้รูปทั้งตัวแผ่กระจายเต็มแผ่นหลังดูแพรไหมสีดำขลับ เกือบจะบดบังเรือนร่างแน่นน้อยของนางจนมิด

"คิดไม่ออก คิดไม่ออกเลยจริงๆ..."

นางไล่สายตาไปตามกระดาดแต่ละแผ่นซึ่งเขียนชื่อวังและตำแหน่งเอาไว้ พวกมันถูกนางจัดเรียงวางตามตำแหน่งที่ตั้งภายในพระตำหนักฝ่ายใน โดยมีหินก้อนเล็กๆ วางทับไว้ด้านบน

"วังอวี๋เซิ่ง วังจื่อซิง วังฉางซุน วังเยวี่หวา วังหลงเสียง วังหนิงไซ่ว วังเปาฝู วังจิ้นชิว*... โอ๊ย เป็นใครกันที่คิดชื่อออกมาได้ตั้งมากมายขนาดนี้ ช่างเก่งกาจในการนำคำมงคลทั้งหลายมาผูกร้อยรวมกันเหลือเกิน"

เรียบปราศจากเสียงตอบ เพราะนางก้านลเป่ากู่ยี่ที่นั่งอยู่ข้างกายเพียงคนเดียวเอาแต่จ้องกระดานหมากรุกที่วางหมากไว้เต็มพีตจนเคลิบเคลิ้ม

* ความหมายของชื่อวังไล่ตามลำดับดังนี้ วังร่ายทายาท, วังฉลองเมตตา, วังงามยั่งยืน, วังแสงศศิธร, วังมังกรทะยาน, วังสุขจีรัง, วังอุดมโชค, วังหรรษจิต

"เหตุใดสามปีที่ผ่านมามีค่าใช้จ่ายในพระตำหนักฝ่ายในถึงได้ ชักหน้าไม่ถึงหลัง เพราะอะไรเสียนเพยและสูญไปถึงขอบทะเลาะวิวาทกัน ทำไมพระอัศรมเหสีถึงต้องย้ายมาอยู่ในวังเพ็ญจู้ แล้วทำไมอาหาร แต่ละมื้อที่ข้ากิน นางกำนัลในห้องเครื่องถึงต้องยกกับข้าวมาวางถึง ห้าสิบจานเป็นอย่างน้อย เอ๊ะ ให้ข้าดูก่อนซิ..."

ถ่านไต้วไต้วหันหลังไปค้นหนังสือที่ชื่อว่า 'รายการพระกระยาหาร ขององค์พระอัศรมเหสี' ออกมาจากกองหนังสือที่วางซ้อนทับเป็นเนินเขา เตี้ยๆ หลังจากพลิกอ่านไปสองสามหน้า สองตาก็เหลือกค้าง อุทาน เสียงหลง

"หา? ภายในวันหนึ่งพระอัศรมเหสีจะต้องกินเนื้อหมูสิบหกซั่ง* เนื้อไก่และเป็ดอย่างละหนึ่งซั่ง ข้าวสารหนึ่งเซ็ง** แป้งหมี่หกซั่ง ไข่ไก่สิบฟอง เต้าหู้สองซั่ง ผักสดสิบห้าซั่ง ให้ตายเถอะ! นี่มัน เครื่องเซ่นไหว้เทพสุกรหรือไงนะ"

เฮ้อ พระอัศรมเหสีได้รับความตกตื่นอีกแล้ว เป่าก๊วยซึ่งอายุสิบห้า ยังคงนั่งเสียบต่อไป ไม่ใช่ว่านางนั่งเฉยเพราะไม่เคารพเจ้านาย แต่ด้วย สติปัญญาอันน้อยนิดของนาง ต้องมาเผชิญหน้ากับคำถามของ พระอัศรมเหสีที่มีวันจะไม่ต่ำกว่าร้อยข้อ นางก็หมดปัญญาจะรับมือจริงๆ

เดิมทีเจ้านายไม่คิดจะแก่งแย่งชิงดีกับใคร เพียงต้องการเป็น หญิงพetsyที่ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ทว่าอยู่ดีๆ กลับถูกยกขึ้นนั่งในตำแหน่ง พระอัศรมเหสีซึ่งมีอำนาจควบคุมดูแลฝ่ายในทั้งหมด นับจากนั้นภารกิจ การงานที่มากมายจนคาดไม่ถึงก็ประดังประเดเข้ามา หากพระองค์

* ซั่ง (ซั่งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยมาตราชั่งของจีน ที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึง ปัจจุบัน

** เซ็ง เป็นหน่วยมาตราตวงสมัยโบราณของจีน มีค่าเท่ากับ 1 ลิตร

ไม่ปวดเศียรเวียนเกล้าก็แปลกไปแล้ว

"เพราะเหตุใดสตรีถึงเป็นจักรพรรดิไม่ได้"

ความสงสัยของถานไต้วไต้วคล้ายก้อนหิมะที่กลิ้งลงจากเนินเขา
ยืงนานก็ยังสะสมจนเป็นก้อนใหญ่โตขึ้นทุกที

"ทำไมจักรพรรดิโปรดที่จะอภิเษกสนมชายามากมาย หลังจากนั้น
ก็ให้กำเนิดองค์ชายออกมาเช่นฆ่าชิงบัลลังก์กันเอง ยังดีที่ฝ่าบาท
ทรงมีอาหรงเพียงคนเดียว เขาเป็นเด็กง่ายน่ารัก แต่ทำไมฝ่าบาท
ไม่ทรงแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาทเสียทีเล่า แล้วทำไมพระอัคมเหสี
ถึงต้องเลี้ยงตัวใหม่ เลี้ยงดอกบัวไม่ได้หรือ..."

"ห้องทรงพระอักษรพะคะ"

เป่ากู่ยี่บเสนาเสียงแจ้ว

"จริงสิ ข้าไปห้องทรงพระอักษรเพื่อหาคำตอบจะดีกว่า!"

ถานไต้วไต้วสองตาเป็นประกาย กระโดดลุกขึ้นยืนอย่างกระฉับกระเฉง
พลางโยนหนังสือในมือกลับคืนสู่กองภูเขานั้น ยกชายกระโปรงเดินผ่าน
กองกระดาชนพื้นออกไป

"พระอัคมเหสี หม่อมฉันจะหิวมิให้พะคะ"

เป่ากู่ยี่บกวาดตัวหมากสีดำและขาวลงเก็บคืนใส่ถ้วย

"ข้าทำเองได้"

ถานไต้วไต้วเดินไปพลางใช้มือสาธยายสรวลของตนเองไปพลาง

"พระอัคมเหสีพะคะ ยังขาดอีกสองเค่อ* ถึงจะเป็นยามอยู่ไปตอนนี้
ออกจะเร็วเกินไปไหมพะคะ"

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 15 นาที

เป่าก๊วยได้คำนวณเวลาไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว รอจนนางแต่งพระพักตร์ และหิวพระเกศาให้เจ้านายเสร็จ รวมระยะเวลาที่ต้องเสด็จไปด้วย พระเกี้ยวก็น่าจะครบสองเค่อพอดี

"ไม่เร็วเกินไปหรอก"

ถ่านไต้วไต้วชอยเท้าฉับๆ จนกระโปรงที่ระพื่นกวาดเอาเศษกระดาดฯ ปลิวว่อนไปทั่วห้อง บ่นขึ้นอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"ผิงอ่องที่จิตใจคับแคบคนนั้นอนุญาตให้ข้าใช้ห้องทรงพระอักษร เพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้น ทุกชุน* ที่แสงอาทิตย์ยับมีค่าดุจทองคำ ข้าจะต้องไปยืนรอ พอได้เวลาชั้นที่มาไขกุญแจเปิดประตู ข้าก็จะวิ่ง พุ่งเข้าไปทันที"

รับสั่งราวกับจะไปรบทัพจับศึกอย่างนั้นแหละ เป่าก๊วยได้แต่ก้าวเร็วๆ เดินตามไป

"เอ๊ะ? ปีนปักผมของข้าเล่า"

ถ่านไต้วไต้วใช้มือซ้ายจับมวยผมที่รวบขึ้นไว้ดีแล้วพลางกวาดสายตามองหาไปรอบๆ

"หม่อมฉันช่วยพระองค์หาเพคะ"

เป่าก๊วยรีบวิ่งกลับไปยังบริเวณที่เจ้านายนั่งอยู่เมื่อสักครู่ ค่อยกองหนังสือ และเศษกระดาดฯบนพื้นขึ้นดูจั่วละห้วน

เห็นกับตาว่าพระอัคมเหสีดึงปิ่นปักผมออก ทางหนึ่งเฝ้าแต่รับสั่งถามว่าทำไมอย่างนั้นทำไมอย่างนี้ อีกทางก็เกาพระเศียรอย่างสงสัย เป็นระวิง หลังจากนั้นพระองค์ก็วางปิ่นไว้บนพื้น แต่ตอนนี้ทำไมหาไม่พบ

* ชุน หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะเวลา 10 ชุนเป็น 1 ฉือ (เสี้ยว)

แล้วเล่า

"เป่าก๊วย ไม่ต้องหาแล้ว"

ถ่านไต้วไต้วเห็นเวลาไม่ค่อยทำก็หันกายเดินออกไปอย่างใจร้อน

"ที่นั่นมีผู้กันตั้งมากมาย หยิบมาใช้แทนสีกด้ามก็ใช้ได้แล้ว"

"พระอัครมเหสีเพคะ รอหม่อมฉันด้วย!"

เป่าก๊วยร้องเรียกเสียงดัง

"หม่อมฉันจะไปเรียกคนให้เตรียมเกี้ยวเพคะ"

"ข้าเดินไปยังเร็วกว่านั่งเกี้ยวเลย"

"พระอัครมเหสี!"

เป่าก๊วยรีบคว้าผู้กันมาด้ามหนึ่ง วิ่งกวดตามเจ้านายไปอย่างรีบร้อน

นางหอบหายใจแฮกๆ ขณะเดียวกันก็ซำบซึ่งยืนดีจนน้ำตาร่วงที่

เจ้านายกระฉับกระเฉงมีพระพลานามัยแข็งแรง นำความกระปรีกระเปร่า

มีชีวิตชีวาเข้ามาสู่พระตำหนักฝ่ายในที่แสนจะหงอยเหงาเศร้าซึมแห่งนี้

เพียงแต่ว่า... ฮือๆ นางวิ่งไล่ตามพระองค์จนเหนื่อยเหลือเกินแล้ว!

ช่วงต้นฤดูร้อนเป็นเวลาที่ดีดอกบัวเบ่งบาน กลีบดอกอ่อนๆ แยมให้เห็น

เกสรตรงกลาง ชวนให้รู้สึกถึงความบอบบางระคนเอียงอายของสาวน้อย

ในห้องหอที่เพิ่งตกแต่งน้อยสาว

เมื่อเดินมาถึงสระบัวหน้าห้องทรงพระอักษร ถ่านไต้วไต้วก็ชะลอ

ฝีเท้าอย่างไม่รู้สีกตัว ปล่อยอารมณ์ดื่มด่ำกับบทพุ่มมาลย์หลากหลาย

เช่นสีม่วงอ่อน ชมพู และขาวหยก ภาพดอกบัวที่งามบริสุทธิ์เหนือโลกีย์

เหล่านั้นสะท้อนชัดอยู่ในดวงตากลมโตไสแจ้วของนาง

และแล้วประตูห้องทรงพระอักษรก็เปิดออก ชั้นที่สองคนแยกย้ายกัน
ยื่นประจำการสองปากเพื่อน้อมส่งคนที่กำลังเดินออกมาจากด้านใน

"ท่านพ่อ!"

ถ่านไต้วไต้วอุทานเสียงตื่นเต้น รีบวิ่งกลาเข้าไปรับหน้าอย่างยินดี
"เสียวไต้วจื่อ!"

ถ่านถูวี่เห็นบุตรสาวก็ดีใจจนน้ำตาคลอ แต่แล้วก็สะดุ้งเฮือก
รีบก้มตัวลงจะคุกเข่า

"ไม่ได้สิ! ถวายบังคมพระอัคมเหสี..."

"ท่านพ่อ!"

ถ่านไต้วไต้วรีบผวาเข้าไปพุงร่วงบิดาขึ้น ถึงจะเจ็บปวดใจที่เห็น
ความแตกตื่นตกใจจนทำอะไรไม่ถูกของบิดา อีกทั้งชิงชังกฎเกณฑ์
ในการแบ่งแยกชนชั้นอย่างเย็นชาอำมหิตแม้มีความสัมพันธ์ทาง
สายเลือด แต่นางไม่อาจแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้า เพียง
คว้ามือบิดามากุมไว้ ออดอ้อนเสียงหวานเช่นที่เคยทำเมื่อครั้งอยู่ในจวน

"ตอนนี้พวกเราไม่ได้อยู่ในห้องพระโรง ไม่จำเป็นต้องมากพิธิไปหอรก
อีกอย่าง ตั้งแต่รับตำแหน่งพระอัคมเหสีเป็นต้นมา ลูกก็ถูกคนคุกเข่าใส่
จนอายุสั้นไปหลายสิบชั่วอายุคนแล้ว"

"ชะตาชีวิตของพระองค์ถูกกำหนดไว้เช่นนี้ รับการคารวะจากบรรดา
ขุนนางอำมาตย์ถือเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม พระชนมายุ
ไม่สั้นลงหรอกพะย่ะค่ะ"

น้ำเสียงทุ้มหนักดังแทรกขึ้นอย่างเย็นชา

"เฮอะ ชีวิตข้าถูกชะตาฟ้าลิขิตเสียที่ไหน มีผู้พูดว่าเป็นท่านอ่อง

กำหนดขึ้นกับมือจะไม่ดีกว่าหรือ"

นางตอกกลับอย่างฉับไว

ถ่านไต้วู้ไต้วู้รู้ว่าผู้กล่าววาคือใคร นางเคยได้ยินเสียงของเขามาก่อน ครั้งแรกก็ตอนที่เขาเป็นตัวแทนไปสวามิภักดิ์เพื่อรับนางเข้าวังมาเป็นพระชายา ครั้งล่าสุดคือในพิธีเฉลิมฉลองประดับยศเป็นพระอัครมเหสีเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เขาใช้น้ำเสียงเย็นชาดูน่าแข็งอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอ่านราชโองการยาวเหยียดที่เรียบเรียงอย่างไพเราะเพราะพริ้งมีวาทศิลป์ แต่เนื้อหาโหดเหี้ยมว่างเปล่าสิ้นดี

ในตอนนั้นนางสวมมงกุฎแก้มังกรสีหิงส์ที่แสนจะหนักอึ้ง ใบหน้าพอกเครื่องแต่งหน้าจนหน้าตอะแสนอึดอัด ทว่ากลับต้องนั่งกายเหยียดตรงเป็นสง่า รับฟังอย่างสุภาพและให้ความเคารพ ทำเอาหงุดหงิดจนนางอยากจะกระชากเครื่องประดับไข่มุกและหยกวิเศษบนมงกุฎยัดใส่ปากเขาให้จุกตายไปเลย

วันนั้นติดขัดที่อยู๋ในพิธีฉลองอันยิ่งใหญ่อลังการ นางมัวแต่ระวังตัวแฉเพราะกลัวทำผิดระเบียบ จึงเอาแต่มองตรงไปข้างหน้าไม่กล้าสอดส่ายสายตา แต่วันนี้นางจะขอคุโณมหน้าอัปลักษณ์ขัดตาของฮ่องผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ที่คิดจะแย่งชิงราชบัลลังก์คนนี้ให้เต็มตาสักหน่อยเถอะ!

พอนางเงยหน้าขึ้น สายตาพลันปะทะเอาดวงตาดำสนิทลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบึ้งคู่หนึ่ง ดูราวกับบ่อมั่งกรพิษที่ลึกลับดำสนิท สามารถกลืนกินคนได้อย่างไรอย่างนั้น เหนือขึ้นไปเป็นคิ้วเข้มดำพาดเฉียงราวกระบี่บ่งบอกถึงความดุดันเอาแต่ใจ เมื่อกวาดสายตาลงมาเรื่อยๆ เอ๊ะ! จมูก

ของเขาโด่งตรงยิ่งนัก เฮอะ! แล้วเป็นอย่างไร สงสัยยังเดินไม่ถึงประตู
ปลายจมูกก็เคาะนาไปก่อนแล้วกระมัง มองลงไปอีกซิ! อืม...ริมฝีปาก
เรียวบาง เป็นข้อพิสูจน์ว่าคนผู้นี้ใจดำอำมหิต รูปร่างบึกบึนแข็งแรง
ดูเหมือนจะแข็งแกร่งสามารถเอามาทุบเม้ดแข็งๆ ของผลไม้ได้ด้วยซ้ำ

อู๊ย! ทำไมต้องเกิดมาตัวสูงถึงเพียงนี้ด้วยนะ ทั้งสูงทั้งกำยำแข็งแรง
ราวกับตู๋ใบใหญ่ ส่งพลังและแรงกดดันออกมาอย่างมหาศาล หาก
ฝืนมองต่อไปจะต้องอึดอัดหายใจไม่ออกแน่เลย

นางยกมือνωดคอกที่ปวดเมื่อยเพราะต้องแหงนหน้ามองดูเขา
รับถอยกายออกห่างพลางขยับเข้าไปใกล้บิดาอีกเล็กน้อยเพื่อหลีกเลี่ยง
บุคคลอันตรายคนนั้น

"กระหม่อมตวันมูจี้ ขอถวายบังคมพระอัศวมเหสี"

ตวันมูจี้ปล่อยให้สาวน้อยมองประเมินตนจนพอใจ ส่วนสายตา
ตนเองก็จ้องเขม็งไปที่นางเช่นกัน เขาไม่ตอบโต้คำกล่าวหาของนาง
เพียงประคองมือขึ้นคารวะ กล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ขออวยพรให้พระอัศวมเหสีอายุยืนหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

น้ำเสียงเย็นชาไร้ซึ่งความจริงใจโดยสิ้นเชิง ถานโด้วโด้วมองมือใหญ่
ทั้งสองที่กุมศรวะอยู่ตรงหน้า ความรู้สึกทั้งแค้นใหม่แค้นเก่าโหมประดัง
ตาโถมขึ้นมาในใจ ยิ้มเฉยชาเลียนอย่างเขาพลางตอบว่า

"หลานผิงอ่องไม่ต้องมากพิธี เชิญไปกินของว่างให้ร่อยทางนั้น
เถอะ ข้าจะได้สนทนากับบิดาตามประสาคนในครอบครัว"

"คิก..."

เป่ากู่ยรีบปิดปากกลืนเสียงหัวเราะ ส่วนชั้นที่ที่ยืนเฝ้าประตู

ตัวตรงแนวก็พยายามบังคับไม่ให้ไหลตนเองสิ้นเพราะแรงหัวเราะ

"เสียใจตัวจื่อ... เอ่อ พระอัศวมเหสี..."

ถ่านถั่วเริ่มเหวี่ยงแตกพลั๊ก

"เสด็จไปจะไม่เข้าห้องทรงพระอักษรหรือ"

ตวนมู่จี้ยังคงมีสีหน้าปกติ มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

"หลานจะสั่งให้ขันที่ปิดประตูใส่กุญแจแล้ว"

"ช้าก่อน!"

ถ่านถั่วได้วาระทีบเท้าเราๆ ลืมการวางท่าเมื่อสักครู่นี้ไปหมดสิ้น
กล่าวเสียงขุ่นเคืองว่า

"ข้าและบิดาคุยกันกับเรื่องเข้าห้องทรงพระอักษรเป็นคนละเรื่องกัน
ทำไมท่านจึงได้จิตใจคับแคบเช่นนี้ อู๋!"

ใบหน้านางพลันแดงช้ำ คงเป็นเพราะยามนี้ยืนห่างออกไปเล็กน้อย
นางจึงเห็นรูปโฉมเขาถนัดเต็มทั้งใบหน้า

เห็นชัดว่าองค์ประกอบทั้งห้าล้วนดูดีดั่งอัมพิต แต่โฉนยามมอง
รวมกันถึงกลายเป็นใบหน้าหล่อล้ำงามสง่า มีเสน่ห์ดึงดูดใจจนทำให้
หัวใจนางเต้นระทึกผิตจังหวะไปได้ซะ

ที่ผ่านมาได้ยินแต่คำชมว่าผิวงอสงสดีปัญญาปราดเปรื่อง เก่งกาจ
ทั้งปฐพี รูปโฉมและบุคลิกเลิศล้ำดูจะเขียนเหนือนมนุษย์ นางยังคิดอย่าง
หมั่นไส้ว่าผู้คนช่างโอ้อวด โคมจินเขาผู้นี้ได้กลายเป็นเทพดาไปแล้ว
ที่ไหนได้ วันนี้ได้พบกับตา นับว่าสมดังคำเล่าลือจริงๆ

เฮอะ! เกิดมารูปโฉมน่ามองแล้วนับเป็นอะไร หากมีจิตใจชั่วร้าย
ก็นับว่าย่ำยีใบหน้าหล่อเหลาที่ฟ้าประทานไปเปล่าๆ นั่นเอง

"พระอัศรมเหสี กระหม่อมมิได้จิตใจคับแคบ จุดประสงค์ของกระหม่อมก็เพื่อปกป้องหนังสือและคัมภีร์อันมีค่าในห้องทรงพระอักษรต่างหาก"

ตวนมู่จี้มิได้มองข้ามรอยช้ำสีแดงระเรื่อที่ฉาบขึ้นบนแก้มเป่งปลั่งคู่ นั้นแม้แต่่น้อย สายตาเขายังคงปักตรึงไม่ขยับ

"พระอัศรมเหสี กระหม่อมขอกราบถวายบังคมลาพะย่ะค่ะ"

ถานถูวี่ซึ่งเสียบอยู่ตรงกลางระหว่างคนทั้งสองกระอักกระอ่วนใจจนไม่รู้จะวางตัวอย่างไรดี

ถานไต้วไต้วกะพรึบตาคราหนึ่ง รีบปกปิดท่าที่ผิดปกติของตนเอง พลังกล่าวกระทบทกระเทียบเปรียบเทียบว่า

"ແ່แล้ว เมื่อสักครู่นี้เห็นยุงที่ดูดเลือดคนจนท้องบวมเป่งตัวหนึ่งบินออกมาจากในห้อง รู้สึกเคืองตาอย่างยิ่ง วันนี้ข้าไม่เข้าไปจะดีกว่า"

"เคืองตาหรือพะย่ะค่ะ จะให้เรียกหมอลงมาตรวจดูอาการหรือไม่"

ถานถูวี่ที่ไม่รู้เรื่องกลับถามอย่างเป็นห่วง

"ท่านพ่อ อย่ากังวลใจไปเลย ประเดี๋ยวลูกกลับไปล้างตาที่วังก็ได้"

ถานไต้วไต้วทำเป็นมองไม่เห็นแผ่นอกบิกบินที่สตรีทั้งแผ่นดินอยากจะเผลอเข้าไปซบของเขาคุดมีอบิดาให้เดินตามไปพลังกล่าวชวนว่า

"ท่านพ่อมีศักดิ์เป็นพระสัสสุระ* ของแผ่นดินนี้ ลูกขอเชิญท่านไปกินข้าวกลางวันที่วังเฟิงจู้ลักม้อ เป่าก๊วย เจ้ารีบไปสั่งการห้องเครื่อง..."

"พระอัศรมเหสี กระหม่อมยังคงกลับไปจะดีกว่า..."

ถานถูวี่ชำเลืองมองไปทางตวนมู่จี้อย่างไม่สบายใจ กระอักกระอ่วน

* พระสัสสุระ หมายถึงพ่อตาขององค์จักรพรรดิ

หาทางปลื้มตัว

"กระหม่อมยังต้องไปเตรียมการสอนอีกพะย่ะค่ะ"

"เตรียมการสอน?"

ถานไต้วไต้วมองตวนมู่จี้อย่างงุนงง

"ได้ทำถานเป็นบัณฑิตผู้ทรงภูมิความรู้ เมื่อสามสิบปีที่แล้วอาศัย
บทความกราบทูลขอเสนอแนะในการปรับปรุงแผนการปกครองทาง
การเมืองเพียงฉบับเดียว ก็เพียงพอให้ได้รับเลือกเป็นจ้วงหยวน ชื่อแซ่
ได้ถูกจารึกในประวัติศาสตร์ วันเวลาที่ผ่านมายังสะสมประสบการณ์
จนวันนี้ได้กลายเป็นปราชญ์ผู้ทรงคุณธรรมความรู้ไปแล้ว"

ตวนมู่จี้เห็นคิ้วเรียวงามของอีกฝ่ายค่อยๆ ขมวดแน่น รอยยิ้มที่
มุมปากเขาก็ยิ่งขยายกว้าง

"ดังนั้นกระหม่อมจึงเชิญได้ทำถานมาเป็นพระอาจารย์ขององค์ชาย
เมื่อสักครู่นี้ได้พาเขาเข้าไปในห้องทรงพระอักษร เพื่อทำความคุ้นเคย
กับเรือนฝั่งตะวันออกซึ่งเป็นสถานที่เรียนเสียก่อน"

สีหน้าถานไต้วไต้วเปลี่ยนจากเบิกบานเป็นกังวล ถึงจะรู้สึกดี
ที่มีอาจารย์มาสอนอาหรง แต่ทำไมคนเชิญต้องเป็นตวนมู่จี้ หน้าที่
อาจารย์ยังต้องเป็นบิดานางเสียด้วย!

"บิดาข้าสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง รับภาระหน้าที่หนักอึ้งเช่นนี้ไม่ไหว
หรอก"

นางรีบบอกปิดในทันที

"ได้ทำถานยังมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง หากไม่ถ่ายทอดความรู้
และภูมิปัญญาที่มีอยู่มากมายออกมา จะเป็นเรื่องน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง"

"บิดาข้าเพิ่งจะเป็นลมกลางที่ประชุมขุนนางไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ผิงอ๋องก็เห็นอยู่กับตามิโซหรือ ท่านคงไม่ได้ลืมไปแล้วกระมัง"

ความโกรธพุ่งขึ้นจนนางกำหมัดแน่น ก็มีโซเขาหอรอกหรือที่โพล่งออกมาอย่างกะทันหันหันว่าจะแต่งตั้งนางเป็นพระอัครมเหสี ทำร้ายจนบิดานางตกใจเป็นลมสลบไป

"ยังจำได้พะยะคะ กระหม่อมยังเรียกตัวหมอหลวงมาตรวจอาการพร้อมส่งยาบำรุงชั้นดีไปให้ อีกทั้งให้ได้ทำถ่านพักรักษาตัวอยู่ที่จวนจนกว่าสุขภาพจะแข็งแรงเช่นเดิมด้วยซ้ำ"

ตวนมู่จี้ยังคงใช้น้ำเสียงเย็นเยียบดุจเดิม

"ต่อมากระหม่อมจึงทราบวาที่แท้ได้ทำถ่านพอรับฟังว่าพระองค์จะได้รับการแต่งตั้งเป็นพระอัครมเหสีก็ดีใจเป็นล้นพ้น เหมือนดังที่ตำราแพทย์บรรยายเอาไว้ว่าแตกตื่นยินดีจนเกินไป ทำเอาเลือดลมตีกลับพอได้ทำถ่านเลือดลมพลุ่งพล่าน จึงเป็นลมสลบไป"

"อ้อ! ผิงอ๋องช่างเข้าใจในการแพทย์ลึกซึ้งยิ่งนัก"

ถ่านไต้วไต้วกก็ไม่เกรงใจอีกฝ่ายเช่นกัน สองมือทำสะเอว เชิดหน้ายัดอกกล่าวว่า

"บิดาข้าเป็นเพียงมหาบัณฑิต ไม่ข้องแวะเกี่ยวพันกับเรื่องอื่น หากต่อไปจัดการภาระหน้าที่ที่ท่านยึดเหนี่ยวให้ไม่ถูกละ ท่านก็อาจข่มขู่เขาจนตกใจกลัวล้มป่วยลงได้"

"ขอเรียนถามพระอัครมเหสี ฝ่ายในก้าวร้าวเรื่องงานราชการได้หรือ"

"ไม่ได้"

ถ่านไต้วไต้วขบขมกราบมกรอดๆ พลังผืนใจตอบ

"แต่ต้องศิษย์ฟังจะพระชนมายุเพียงแค่อายุห้า ข้ามีฐานะเป็นพระอัครมเหสี ย่อมต้องมีหน้าที่คอยดูแลเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของเขา..."

ตวันมูจู้พูดตบตบขึ้นอย่างเด็ดขาด

"กระหม่อมเป็นคนสั่งให้ใต้เท้าถ่านรับหน้าที่พระอาจารย์สั่งสอนองค์ชาย นี่นับเป็นเรื่องราวการของราชสำนัก"

ร้ายกาจนั่นกะผิงอ๋อง! ก็ท่านควบคุมอำนาจไว้ในมือแต่เพียงผู้เดียว
นี่นา อยากจะทำอะไรก็ทำได้ตามใจชอบ

"อีกอย่าง ใต้เท้าถ่านก็รับปากแล้วด้วย ใต้เท้าถ่าน เป็นข้าข่มขู่
บีบบังคับ หรือว่าสั่งให้ท่านสอนหนังสือองค์ชายทั้งวันทั้งคืนไม่หลับ
ไม่นอนจนสุขภาพทรุดโทรมหรือไม่"

ตวันมูจู้ใช้สีหน้าอบอุ่นอ่อนโยนถามมหาบัณฑิตถ่าน

"มะ...มะ...ไม่เลยขอรับ..."

ถ่านถูกรื้อถามจะเป็นลมไปเสียตรงนั้น

"เฮ้อ ใต้เท้าถ่านเป็นผู้ทรงความรู้ก็จริง แต่เสียายที่มีข้อเสียอยู่
เรื่องหนึ่ง นั่นก็คือพอตื่นตื่นมักจะติดอ่าง"

ตวันมูจู้ทำเป็นมองไม่เห็นดวงตาที่ยิ่งนานยิ่งเบิกจนกลมโตขึ้นทุกที
คุณั้น กล่าวต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้านว่า

"ช่วงบังเอิญที่ญาติพี่น้องของข้าคนนั้นเป็นเด็กอ่อนแอขี้ตื่น ถ้าหาก
ข้าหาพระอาจารย์ที่เข้มงวดกวดขันให้เขา เก่งว่าเขาคงยากที่จะปรับตัว
ไม่สามารถทุ่มเทสมาธิกับการเรียน ใต้เท้าถ่านเป็นคนอ่อนโยนนุ่มนวล
ไม่ดุร้าย ไม่สร้างความกดดันระหว่างอาจารย์และลูกศิษย์ เหมาะสมกัน
ดังที่ว่าการสอนทำให้ทั้งศิษย์และอาจารย์พัฒนาก้าวหน้าไปด้วยกัน

จำเรียนได้ไม่รู้เบื่อ"

"ผิงอ๋อง นี่มันเหตุผลบ้าบอคอแตกอันใดของท่าน"

ถ่านไต้วไต้วโกรธจนแทบจะฟันไฟอยู่รอมร่อ

ฮึ่ม! ที่แท้เจตนาอ้างเสียสยหรืว่าหวังการเรียนขององค์ชาย แต่ อันที่จริงกลับต้องการให้อาหรงเรียนหนังสือไปเรื่อยเปื่อย ยิ่งจมปลัก อยู่แต่ในห้องหนังสือตลอดชีวิตก็ยิ่งดี ต่อไปตัวเองจะได้แย่งอำนาจและ บัลลังก์ไปได้อย่างง่ายดายายนะสิ

ไม่ได้! นางไม่อาจปล่อยให้เขาถูกบีบตาเช่นนี้ ยิ่งไม่อาจให้เขา ช่มเหล่งแกอาหรง

"ท่านพ่อ เอาแผนการสอนที่วางไว้มาให้ลูกดูก่อน ลูกจะช่วยท่าน ขบคิดให้เนื้อหาสาระเข้มข้นดียิ่งขึ้นกว่าเดิม"

เพราะความโกรธทำเอาเสียงที่พูดยิ่งมายิ่งดังกังวาน

"หินหยกหากไม่เจียรระโนะ ย่อมนำมาทำเป็นเครื่องประดับไม่ได้ ท่านพ่อ ลูกจะต้องช่วยท่านสอนจนแคว้นเทียนเฉาเรามีองค์จะ...เอ่อ... องค์ชายที่ฉลาดเฉลียวปราดเปรื่องที่สุดในประวัติศาสตร์ให้ได้"

เสียงนางเปลี่ยนเป็นเบาอ่อยลง นำหวาดเสียวเหลือเกิน! เกือบจะ หลุดปากออกมาว่าองค์จักรพรรดิเสียแล้ว คำคำนี้หากพูดต่อหน้า ตวนมู่จี้ที่จิตใจมักใหญ่ใฝ่สูงออกจะอ่อนไหวเกินไป ถ้าหากถูกเขาสงสัย ในเจตนารมณ์ ทุกคนจะต้องเคราะห์ร้ายรับผิดชอบไม่ไหวแน่ๆ

ตัวนางเองไม่มีปัญหาอะไร ในเมื่อแต่งเข้ามาในราชวงศ์ก็ต้องตาย อยู่ในวันนี้ จะแก่ตาย ถูกฆ่าตาย หรือว่าอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวจนตายก็ ไม่มีอันใดแตกต่าง แต่นางยังต้องคิดแทนบิดาในยามแก่ชรา ยิ่งต้อง

ปกป้องอาหรงที่ยังไร้เดียงสา

นางถลิ่งตามองตวนมู่จี้ เพราะเหตุใดเขาถึงมีฝีปากเราะรายตัวสูงใหญ่จนดูเหมือนภูเขาย่อมๆ แล้วยังชอบยืนวางท่าเกะกะขวางทางผู้คน ช่างน่ารำคาญตาเสียจริง!

ไม่เพียงน่ารำคาญ ยังพูดจาขัดหูอีกด้วย นางสำเนียงว่าในตอนแรกเขาเรียกตัวเองอย่างถ่อมตัวว่า 'กระหม่อม' แต่ไม่นานก็เปลี่ยนเป็น 'ข้า' อย่างอหังการ เป็นการวางอำนาจไม่รู้จักผู้อาวุโสอย่างเห็นได้ชัด

ยังมี หลานชายมองป้าตัวเองอย่างนี้ได้หรือ สองตาที่ดำสนิทดูบ่อมังกรพิษคู่นั้นไม่เคยขยับไปไหน เอาแต่จ้องจ้องมองมาบนร่างนางแน่วหนึ่ง ทำเอานางรู้สึกคันคะเยอ รวากับมีแมงมุมหลายร้อยตัวคลานย้วยเยื้ออยู่บนร่าง ไม่สบายใจสบายตัวเอาเสียเลย

"ข้าจะกลับวังแล้ว..."

เมื่อผู้ไม่ได้ก็ต้องถอยก่อน ถานโด้วโด้วบอกตัวเอง

"เจ้าคือนางกำนัลข้างกายของพระอัศวมเหสีใช่หรือไม่"

ในที่สุดตวนมู่จี้ก็ละสายตาไปทางอื่น

"เจ้าคะ"

เป่ากู่ยก้มหน้างุด ตอบเสียงสั้นพรวดด้วยความกลัว

"ฉลองพระองค์ของพระองค์ไม่เรียบร้อย ถือว่าขัดต่อมารยาทอันดีงามในวัง เจ้าสมควรมีโทษหรือไม่"

"พระอัศวมเหสี..."

ฮือๆ เป็นพระองค์ไม่ยอมให้นางแต่งตัวให้หน้า

"ขอถามผิงอ๋อง ใครใหญ่ที่สุดในฝ่ายใน"

ถ่านไต้วไต้วพยายามข่มโทสะเอาไว้เต็มที่ ย้อนถามเสียงเย็นชา

"เป็นพระอัศวมเหสีใหญ่ที่สุด"

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าว่าอย่างไรก็ต้องทำอย่างนั้น ไม่เกี่ยวกับเป่าก๊วย"

"ถ้าอย่างนั้นข้าขอบังอาจทูลถามว่าพู่กันด้ามเล็กๆ ที่เสียอยู่บน
พระเกศาของพระองค์นั้นมันเรื่องอะไรกัน"

ตวนมู่จี้เรียกตัวเองว่าข้าอย่างอหังการ อานุภาพข่มขู่ที่แผ่กระจาย
จากร่างดุตันจนรู้สึกได้

"นี่..."

ถ่านไต้วไต้วลูบคลำไปบนศิระชะ เอ่ยปากตอบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้าว่า

"นี่เป็นทรงผมแบบใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยมในหมู่ราษฎรในช่วงนี้
พวกท่านบุรุษย่อมไม่เข้าใจ อย่าได้เสียเวลามาถามไถ่เลย"

"ขณะนี้พระองค์เป็นผู้ปกครองฝ่ายใน เป็นพระมารดาของคน
ทั้งแผ่นดิน สมควรมีราชาสีของพระอัศวมเหสีที่ส่งงามภูมิฐานจึงจะถูก
ไฉนต้องวิ่งตามแบบอย่างการแต่งกายตามความนิยมของราษฎรภายนอก
ด้วย"

ตวนมู่จี้ยังคงตรึงสายตาอยู่บนพู่กันที่ถูกใช้เป็นปืนปักผมชั่วคราว
ด้ามนั้น

"ผิงอ๋อง ท่านออกจะมากเรื่องเกินไปแล้วนะ"

"พระองค์ยังอายุน้อย ระยะเวลาที่เข้าวังก็ยังสั้นนัก บางทีคงจะ
ยังไม่เข้าใจมารยาทและธรรมเนียมปฏิบัติอันดีงามซึ่งมีอยู่มากมายในวัง
ข้าจะสั่งให้นางข้าหลวงแห่งกรมพิธีการไปที่วังเพิงจู้เพื่ออธิบายและ
แสดงให้พระองค์เข้าพระทัย รวมทั้งช่วยชี้แนะให้แก่นางกำนัลในวัง..."

"ไม่จำเป็น!"

ถานไต้วไต้วโก่งคอแผดเสียงลั่น

"ถ้าหากพระองค์ขาดคุณสมบัติที่จะเป็นผู้นำวังทั้งหก ข้าสามารถ
ถอดถอนพระองค์ได้ทุกเมื่อ"

ใครไปเสียตายตำแหน่งพระอัครมเหสีกัน! ถานไต้วไต้วโทสะลุกฟឹบ
คนแต่งตั้งก็เขา จะถอดถอนก็คือเขา เขาเข้าใจว่าเลือกเอาพระชายาที่
อายุน้อยที่สุด ไม่รู้เรื่องรู้ราวที่สุด และไม่มีโอรสธิดาสักองค์เช่นนาง
มาเป็นพระอัครมเหสีแล้ว นางจะเชื่อฟังยอมให้เขาปั่นหัวเล่นหรือไร
เขาคิดจะรอจนให้จักรพรรดิทรงถึงชัย* ก่อนค่อยให้นางออกกราชโองการ
แสดงความตื้นตัน เพื่อสวดดีให้นำสะอิดสะเอียนว่า 'ผิงอ่องอ่อนโยน
มีเมตตา ถ่อมตัวให้เกียรติผู้อื่น ประหยัดมัธยัสถ์ไม่ฟุ้งเฟ้อ' จากนั้นก็
แต่งตั้งเขาขึ้นเป็นจักรพรรดิกระมัง

ไม่มีทางแน่นอน!

"พระอัครมเหสี..."

ถานถูวี่เรียกเสียงลั่นเครือพลางดึงแขนเสื้อบุตรสาวสุดที่รัก

"ท่านพ่อ ไม่เป็นไรหรอก"

นางเฟิงจะรับรู้ถึงความหวาดกลัวของบิดา จึงพยายามกลั้นโทสะ
เอาไว้ รีบวางท่ากล่าวด้วยเสียงเฉื่อยชาไม่ยี่หระว่า

"อาเถอะ ส่งนางข้าหลวงมาเมื่อไรก็ได้ ข้าจะรอรับการชี้แนะ
ก็แล้วกัน"

* ถึงชัยเป็นภาษาวรรณคดี หมายถึงการสิ้นสุดของเขตอายุขัยซึ่งก็คือตาย ในภาษาจีน คำว่า 'ตาย' ถือเป็นคำไม่เป็นมงคล จึงประมาณอายุขัยของคนไว้ที่ 100 ปี คำว่า 'ร้อยปี' จึงมีนัยว่าชั่วชีวิต และใช้คำนวณ 'หลังช่วงหนึ่งร้อยปี' แทนความหมายว่าตาย

"พระองค์ทรงยอมรับการที่แนะ นับเป็นผู้มีน้ำพระทัยกว้างขวาง ยึดหลักคุณธรรมความดี เพียงพอที่จะเป็นแบบอย่างต่อสตรีทั้งแผ่นดิน"

ตวนมู่จี้ประคองมือโค้งคารวะงามๆ อีกครั้ง รอยยิ้มบนใบหน้า ไม่เสื่อมคลาย แว่ขบขันยังฉายชัดอยู่ในดวงตาดำสนิทคู่ นั้น

เฮอะ! เจ้าม้าไม้! บ่อมังกรพิช! ไช้เหม็นเน่า! ล้าไส้เปื่อย! ถานไต้ไต้แอบก่นด่าอีกฝ่ายในใจ สะบัดหน้าหนี ไม่อยากมอง รอยยิ้มชั่วร้ายบนหน้าเขา

"ท่านพ่อ ลูกจะส่งท่านออกจากวัง..."

"พระอัครมเหสี! พระอัครมเหสี!"

เสียงฝีเท้ารีบร้อนดังโกล่เข้ามา และแล้วหนุ่มน้อยคนหนึ่งก็วิ่ง กระหืดกระหอบมาถึงทางเดินปูหินตรงหน้าสระบัว กล่าวเสียงร่อนรนว่า

"เสียนเพยกับซู่เพยทะเลาะตบตีกันเป็นการใหญ่แล้ว! เสด็จแม่ จะเข้าไปห้าม แต่ข้าห้ามนางว่าอย่าไป อะ...เอ่อ...ท่านอ๋อง..."

เมื่อเห็นใบหน้าประดับรอยยิ้มของตวนมู่จี้ สีหน้าองค์ชายตวนมู่หรง ก็เปลี่ยนเป็นแตกตื่นหวาดผวา ไม่เพียงจะพูดไม่ออก สองขายังสั่นพับๆ ยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่กล้าขยับ

"อาหรง ข้าจะไปเดี๋ยวนี้แหละ"

ถานไต้ไต้ปรายตามองตวนมู่จี้คราหนึ่ง เป็นการบอกใบ้ว่า เห็นหรือไม่ ท่านเป็นคนน่าชิงชังจริงก็เพียงใด ช่วยไล่หัวไปให้ไกลๆ หน่อยเถิด อาหรงเห็นท่านยังตกใจหมดเลย

"ข้าจะส่งไต้ทำถานออกจากวังเอง"

ตวนมู่จี้จ้องสาพลางมองตอบตาไม่กะพริบ ทั้งยังจ้องใจแยมยิ้ม

อย่างเบิกบานให้นางเสียอีกด้วย

คงเป็นเพราะแสงอาทิตย์แรงกล้าเกินไปกระมัง ถานไต้ไต้
รู้สึกตาลาย หัวใจเต้นแรง รวากับมองเห็นเทพบุตรรูปงามกำลังส่งยิ้ม
มาให้อย่างมีเสน่ห์ วิงเวียนหัววิวๆ จนนางใกล้จะล้มตาไม่ขึ้นอยู่แล้ว

"ต้องรบกวนท่านด้วย!"

นางรีบกะพริบตาแรงๆ จงใจกล่าวด้วยเสียงอั้นดัง

"ท่านพ่อ หากผิงอ่องกล้าสร้างความลำบากใจให้ท่าน ขอให้ท่าน
อย่าปิดบังลูกเป็นอันขาด ลูกในฐานะพระอัครมเหสีของแผ่นดินนี้
จะทวงถามความยุติธรรมให้ท่านเอง"

ถานถั่วไต้ไม่กล้าตอบรับ ลูกไม้ช่างหล่นไกลต้นจริงๆ ฮือๆ เขา
เป็นคนมีความกล้าหน่อยนิด แม้กระทั่งมัดสักด้วยยังไม่กล้าเหยียบ
ไหนเลยจะกล้าล่วงเกินผิงอ่องได้เล่า

"อาหรง พวกเรารีบไปกันเถอะ"

ถานไต้ไต้ใช้สายตาส่งร่างบ่อมังกรพิฆะและบิดาจนลับตา
จึงจุดแขนเสื้อตวนมู่หรง

"เอ๊ะ? เจ้าไม่ใช้ร้อนใจหรือหหรือ แล้วทำไมยังไม่ไปอีกเล่า"

"นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นเขายิ้มเบิกบานใจเช่นนี้"

ตวนมู่หรงซึ่งมีแต่ความเคารพยำเกรงในตัวญาติผู้พี่คนนี้เสมอมา
ยามนี้ถึงกับเบิกตาอ้าปากค้าง เนื้อตัวสั่นเทา

"อ๊ย น่ากลัวยิ่งนัก!"

ภายในพระราชอุทยานข้างสระอิงซุน ท่ามกลางบุปผาชอกช้า

และฝูงนินฟิงกระจาย กลุ่มสตรีสามขบวนกำลังตั้งทัพประจันหน้ากัน
เป็นรูปกระถางสามขา

พระอัคมเหสีถ่านไต้ไต้วางมาดสุขุมเยือกเย็น ดัดเสียงหวานใส
ของตนให้ฟังทุ่มหนักลง

"เสียนเพย เจ้าย้ายไปวังเยวี่หว่า ชูเพย เจ้าย้ายไปวังเปาผู้
ให้เวลาพวกเจ้าสามวันจัดการย้ายให้เสร็จ หลังจากนั้นข้าจะเดินทางไป
ตรวจเยี่ยมพวกเจ้ายังที่อยู่ใหม่ด้วยตัวเอง"

"ไม่ย้าย"

เสียนเพยคัดค้านขึ้นในทันที

"เฮอะ เจ้าเข้าใจว่าตัวเองจะเป็นพระอัคมเหสีไปได้นานสักเท่าไร
วางมาดเสียใหญ่โตเชียว!"

ชูเพยปากร้ายยิ่งกว่า

"เป็นแค่สาวพรหมจรรย์ที่ไม่เคยได้รับความโปรดปรานมาก่อน
กล้ามาแย้งกับเรื่องของพระชายาที่ปรนนิบัติรับใช้ฝ่าบาทมาสามสิบปี
อย่างพวกเรา!"

"ที่ข้าต้องการให้พวกเจ้าย้ายก็เพราะหวังดี"

ถ่านไต้ไต้ไม่ถูกยั่วให้โกรธ ยังคงพยายามบั่นหน้าซึ่งซังก่
ต่อไปว่า

"เสียนเพย เจ้าเกิดปีงูไฉหรือไม?"

"แล้วเป็นอย่างไร"

ใบหน้าเสียนเพยมีรอยขุ่นที่เกิดจากฝีมือของชูเพยเป็นทางยาว

"ปีนี้ปีงูชงกับเทพไท่ซู่* แต่วังวันเสียงของเจ้าปะทะกับตำแหน่ง

* เทพไท่ซู่ คือเทพเจ้าที่คอยคุ้มครองดวงชะตาของมวลมนุษย์

ที่ตั้งตำหนักเลินเหอ ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระบรมสาทิสลักษณ์ของจักรพรรดิและพระอัครมเหสีองค์ก่อนๆ พระองค์บรรพบุรุษไม่สามารถช่วยเหลือเจ้าให้พ้นเคราะห์ได้ เจ้าจึงมีแต่โชคร้ายตาโถมเข้ามาไม่หยุดหย่อน ต้องเหน็ดเหนื่อยไปตลอดชีวิต ลองคิดดูให้ดี ตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิเป็นต้นมาเจ้ามักจะทำอะไรไม่สำเร็จตามความคาดหมายใช่หรือไม่"

"ฮะ!"

เสียนเพยหน้าซีด อุทานเสียงตื่น มิน่าเล่านางและซูเพยจึงมักจะมีเรื่องขัดหูขัดตากัน ทั้งยังไม่ได้ครองตำแหน่งพระอัครมเหสี การหาผู้ให้อองค์หญิงทั้งสองของนางก็ไม่ราบรื่นสมหวัง ป่านนี้ยังหาราชบุตรชายไม่ได้

"จำได้ว่าที่ด้านหน้าวังจันทน์ของซูเพยมีก้อนหินประหลาดอยู่ก้อนหนึ่งใช่หรือไม่"

ถ่านไต้วไต้วหันไปมองซูเพยซึ่งมีสีหน้ากระหายอยากรู้

"ใช่แล้ว ฝ่าบาทรับสั่งว่ามันเป็นของวิเศษรักษาวัง เฮอะ เสียนเพยยังเคยคิดจะขโมยไปเลย"

"ขุดขึ้นมาไม่ได้เป็นอันขาด หากขุดก็เท่ากับทำให้ล้มหายใจของสกุลตวนมู่ของพวกเราไหลร่ว"

ถ่านไต้วไต้วสีหน้าจริงจังเคร่งเครียด กล่าวต่อไปว่า

"ซูเพย เจ้าเป็นคนดวงอ่อน แต่ทุกวันกลับต้องมองหินวิเศษที่ล้ำค่าก่อนหน้านี้ ขำขอมถามเจ้า เจ้ามักจะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวไม่ค่อยสบายรู้สึกแน่นหน้าอกคล้ายจะหายใจไม่ออกใช่หรือไม่"

"หา?"

ชูเพยยกมือลูบอก เมื่อสักครู่ตอนลูกเสียนเพยทับอยู่บนพื้น ตนเกือบจะลุกขึ้นมาไม่ได้จริงๆ

"ข้าศึกษาเรื่องหลักภูมิพยากรณ์* มาบ้าง สามารถเตือนพี่สาวทั้งสองได้ แต่ว่าโองการสวรรค์มีอาจเปิดเผย ข้าบอกได้เพียงเท่านี้แหละ"

ถานไต้วไต้วหมุนกายจะเดินจากไป

"พระอัศวมเหสี ข้าจะย้ายวังเดี๋ยวนี้เลย!"

เสียนเพยและชูเพยรีบปากขึ้นพร้อมกัน รีบนำขบวนนางกำนัลและขันทีแยกย้ายกันวิ่งกลับวังอย่างรวดเร็ว เพื่อเตรียมการย้ายไปยังสถานที่ซึ่งมีภูมิพยากรณ์ดีกว่า วันหน้าค่อยประมือกันใหม่

ถานไต้วไต้วเป่าลมออกจากปากเหือกใหญ่ ยกมือกวาดใบหน้าขึ้นจนเส้นเอ็นเกือบยิด

นี่เกี่ยวกับเรื่องภูมิพยากรณ์ที่ไหนกัน ทั้งหมดล้วนเป็นนางพุดจาเหลวไหลไปทั้งนั้น หลังจากศึกษาแผนที่ภายในพระตำหนักฝ่ายในครึ่งค่อนวัน ในที่สุดก็พบว่าวังของเสียนเพยและชูเพยอยู่ติดกันมากเกินไปบ่อยครั้งที่ต้องพบหน้ากันในพระราชอุทยาน ทั้งคู่เป็นคนนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นชอบหาเรื่องแกล้งแหยงชิงความโปรดปรานจากองค์จักรพรรดิ วันนี้หากคนหนึ่งย้ายไปวังเยวี่หวาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ อีกคนย้ายไปยังวังเป่าผู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ อย่างน้อยโอกาสพบหน้ากันก็น้อยลงไปอีกโข มอบความสุขเล็กๆ น้อยๆ คืนกลับสู่พระตำหนักฝ่ายในก็ยังดี

* หลักภูมิพยากรณ์ หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อฮวงจุ้ย (เฟิงสุย) ประกอบด้วยคำว่าลม (เฟิง) และน้ำ (สุย) หมายถึงศาสตร์ในการอาศัยพลังธรรมชาติจัดตั้งที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ด้วยความคาดหวังให้อุปประโยชน์กับผู้อยู่อาศัยทั้งในด้านความสุข โชคลาภ และความสำเร็จ ถือเป็นพยากรณ์ศาสตร์แขนงหนึ่ง

"พระอัครมเหสีทรงพระปรีชายิ่ง แค่สามประโยคก็แก้ไขปัญห
ได้หมดแล้ว"

อวี๋เพยกกล่าวชมอย่างซาบซึ้งและเลื่อมใส

"สมเป็นคุณหนูขุนนางใหญ่ที่ร่ำเรียนมามากจริงๆ หม่อมฉันไม่มีทาง
เทียบได้เลย"

"พี่กวนวິงมาห้ามทัพอีกแล้วหรือ"

ถานไต้วไต้วหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดคราบสกปรกบนใบหน้า
ให้อวี๋เพยหรือพระชายากวนซึ่งอายุอานามสี่สิบปีเข้าไปแล้ว

"ตอนนี้ข้ายังเป็นพระอัครมเหสี มีอำนาจที่จะจัดการพวกนาง
พี่อย่ามัวแต่วิ่งเล่นมาทำหน้าที่ใกล้เคียงอีกเลย ดูลิ ถูพวกนางผลักใส่
พุ่มดอกไม้ ทำเอาเนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะไปหมดแล้ว"

"พวกนางชอบทะเลาะกันเสมอ หม่อมฉันเห็นว่าหากฝ่ายในไม่สงบ
ฝ่าบาทซึ่งประจักษ์หน้าจะทรงกังวลพระทัยเอาได้"

พระชายากวนรักฝ่าบาทมากเหลือเกิน หางตาที่เริ่มมีรอยย่นของ
นางเปี่ยมขึ้นด้วยน้ำตา ถานไต้วไต้วเห็นแล้วก็หัวใจปวดหนึบ เหตุใด
โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

นางเป็นเพียงหนึ่งในบรรดาสตรีมากมายของฝ่าบาท แต่ฝ่าบาท
กลับเป็นบุรุษเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตนาง

เป็นเพราะฝ่าบาทไม่ทรงโปรดอาหารง อีกทั้งหลายปีมานี้ได้ยินแต่
คำเล่าลือว่าฝั่งฮ่องจะสืบทอดบัลลังก์ ดังนั้นฐานะของสองแม่ลูก
ในพระตำหนักฝ่ายในจึงตกต่ำลงอย่างน่าใจหาย บรรดาสนมชายา
ทั้งหลายล้วนไม่เห็นคนทั้งสองอยู่ในสายตา

"พี่กวนอย่ากังวลใจเรื่องพระพลานามัยของฝ่าบาทเลย พระองค์ทรงมีหมอมหลวงที่มากด้วยความสามารถคอยดูแลอยู่แล้ว"

ถ่านโต้วได้กล่าวพลอบใจพลางตบไหล่พระชายาก่อนที่ยื่นใจลอยอยู่ด้านข้างเบาๆ พร้อมทั้งแอบส่งสายตาดูตวนมู่หรงที่อยู่ด้านข้าง

"ท่านแม่ ข้าจะพยุ่งท่านกลับวังนะ"

ตวนมู่หรงประคองมารดาอย่างนุ่มนวลเอาไว้

"เอาแบบนี้เถอะ พวกเจ้าไปกินข้าวที่วังของข้า อู๋ย! อยู่นี่ครึ่งค่อนวันที่แท้ก็ยังไม่เข้ายามเว่ย* แล้ว"

ถ่านโต้วได้ลูบท้องเบาๆ พอได้ยินเสียงร้องจ๊อกๆ ก็อดหัวเราะขำไม่ได้

"หิวยิ่งนัก!"

"พระอัศวมเหสี ต้องขอร้องด้วย หม่อมฉันมักจะรบกวนพระองค์อยู่เสมอ"

พระชายาก่อนเริ่มมีรอยยิ้มบนใบหน้า

"ไปกินด้วยกันหลายคนดีกว่าดีกว่า มิเช่นนั้นกับข้าวมามากมายขนาดนั้น ข้าจะกินคนเดียวหมดได้อย่างไร"

ถ่านโต้วได้ตบไหล่ตวนมู่หรงซึ่งสูงพอๆ กับตน แล้วกล่าวว่า

"อาหารกำลังโต กินมากหน่อยจะได้ทั้งสูงทั้งแข็งแรงกำยำ ต่อไปก็ไม่ต้องกลัวใครอีกแล้ว"

ว่าแล้วทั้งสามก็เดินเร็วๆ กลับไปยังวังเพ็ญจู้ โดยไม่ทันสังเกตว่า

* ยามเว่ย คือช่วงเวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น.

ในศาลารวมทิวทัศน์ที่อยู่ห่างออกไปด้านหลังประมาณร้อยมือมีบุรุษสองคนยืนอยู่

ใบหน้าตวันมูจี้ยังคงประดับด้วยรอยยิ้มลึกลับยากจะคาดเดา สายตาจับจ้องไปยังร่างน้อยๆ ที่กระโดดโลดเต้นอย่างกระฉับกระเฉง จนผีเสื้อปักบนชุดขยับพลิวคล้ายกำลังจะโบยบิน

กระโดดโลดเต้น? เขาสายหน้าหัวเราะเบาๆ พระอัครมเหสีเดินกระโดดโลดเต้นแบบนี้เข้าระเบียบประเพณีข้อไหนกันล่ะนี่

โชคดีที่นางตั้งพู่กันเสียบผมทิ้งไปแล้ว เพื่อวางท่าส่งสอนชี้แนะ พระชายาสองวัยทั้งสอง นางได้หวิ้มเป็นมวยสูงเช่นสตรีชาววัง สวมเครื่องประดับศิระและเสียบปิ่นประดับ ใบหูแขวนต่างหูทองคำฝังไข่มุก แบบโบราณสำหรับสตรีสูงวัย อิมที่แท่นางกำนัลคนนั้นมือเท้าว่องไวใช้ได้ไม่จำเป็นต้องส่งนางข้าหลวงไปชี้แนะอีกแล้ว

แต่ทำไมเขาจึงรู้สึกว่ายามนางรวบผมขึ้นลวกๆ เสียบเพียงพู่กันไว้หนึ่งด้ามกลับดูงดงามสบายตากว่าปิ่นทอง

"พี่ใหญ่ พี่เลือกนางขึ้นเป็นพระอัครมเหสี เท่ากับหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองแล้ว"

ผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระองค์แห่งวังหลวงตวันมูหว่าซึ่งยืนอยู่ด้านข้างกล่าวขึ้น ขณะมองตามสายตาทิ้งมือไป

"ไม่หรอก ข้ากำลังรอคอยการท้าทาย"

ตวันมูจี้ส่ายรอยยิ้มบนใบหน้า สองตาพลันเข้มขึ้น

"เมื่อทุกคนล้วนกลัวเจ้า เชื้อฟ่งเจ้า เจ้าจะไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ไม่รู้สึกท้อชีวิตมันช่างจืดชืดเกินไปหรือ"

"นิสัยชอบความท้าทายของพี่ออกจะมากเกินไปแล้วนะ"

ตวนมู่หว่ากล่าวเสียงเย็นชา ไบหน้าไร้ความรู้สึก

"ตัวเองอยากเล่นสนุกก็แล้วไปเถอะ ไยต้องดิงเอาพวกเราซึ่งเป็นน้องชายมาปวารณาตัวรับใช้คุณม้าดุจสุนัข ช้านะกลัวใจพี่จริงๆ"

"ได้เท่า วิทยายุทธ์ของเจ้าเก่งกาจล้ำเลิศ จิตใจเหี้ยมหาญไร้ความกลัว ขอให้หลายวันนี้เจ้าจับตาดูประตู่วัง คอยระวังชั้นที่เฉาะและนางกำนัลชราช่วยโอกาสที่ถูกปลดประจำการกลับบ้านเกิดขโมยของในวังออกไปขาย เสร็จเรื่องเมื่อไรข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นแม่ทัพใหญ่"

"ขอบพระคุณ แต่ไม่จำเป็นหรอก นี่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของข้าอยู่แล้ว ไม่ขอรบกวนท่านอ๋อง"

ตวนมู่หว่าประคองมือคารวะ จากนั้นขับไล่อีกฝ่ายโดยไม่เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง

"ท่านอ๋องค่อยๆ เดิน ช้าน้อยไม่ส่งแล้ว"

เฮ้อ ทำไมไปที่ไหนใครๆ ก็รังเกียจหนอ ตวนมู่จี้เดินทอดน่องจากมาอย่างลอยชายไร้กังวล ระหว่างทางผ่านชั้นที่และทหารองครักษ์ไม่น้อยทุกคนที่เห็นเขาหากไม่ก้มตัวทักทายด้วยความเคารพนบอบ ก็หยุดยืนรอให้เขาเดินผ่านไป รอจนเดินผ่านมาหลายก้าวแล้วลงหันกลับไปดูก็เห็นพวกเขาโกยแนบราวกับเห็นผีสาปเทวดาออกอาละวาด

เขาหลับคางตัวเองพลางคิด อืม สมควรกลับไปหอดินเจิ้งของตนเพื่อกินข้าวแกกล้มหนังสือกราบทูลได้แล้วสินะ

2

กลางดึกของคืนวันจันทร์อันร้อนอบอ้าว จักรพรรดิแห่งเทียนเจาก็เสด็จสวรรคต

ถ่านไต้งไต้งคุกเข่าอยู่ในห้องบรรทมของวังหลงเสียง มองไปยังร่างชายสูงวัยที่นอนแข็งที่อยูใต้ผ้าคลุมศพสีขาวบนแท่นบรรทมมังกรอย่างแข็งขี้ม ปีบ้น้ำตาไม่ออกสักหยด

"ฮือๆ ฝ่าบาท ไฉนอยู่ดีๆ ก็ทรงจากไป...ฝ่าบาท!"

พระชายาก่อนที่คุกเข่าอยู่ด้านข้างร้องไห้สะอึกสะอื้นจนตัวสั่นเสียนเพยและซูเพยก็ไม่ยอมน้อยหน้า พอเสียนเพยร้องไห้โฮ ซูเพยก็คร่ำครวญเสียงแหลมตามขึ้นมาทันที ส่วนอาหารงักม่น้ำหลังน้ำตาอยู่เจี๊ยบๆ สองมือกำเค้น พยายามเก็บกดความเศร้าสลดไว้ในใจ

ทุกคนพากันโศกศัลย์วันท ถ่านไต้งไต้งเองก็เริ่มน้ำตาซึม ทว่าสาเหตุมิใช่เพราะพระสวามีสิ้นพระชนม์ แต่เป็นเพราะถูกบรรยาการ

แห่งความสูญเสียชักนำให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม

นางไม่ให้ความเคารพในตัวพระสวามีเกินไปแล้ว! ถานไต้หวัน
ตำหนิตนเอง แต่นางไม่รู้สึกรำใจจริงๆ นี่นา ยังสงสัยกระทั่งว่า
คนบนเตียงนั้นคือพระสวามีของนางจริงๆ หรือ

นางเคยเข้าเฝ้าพระองค์เพียงสองครั้ง ครั้งแรกคือเมื่อตอนเข้าวัง
และครั้งที่สองคือตอนพระองค์สวรรคตนี้แหละ ส่วนช่วงเวลาระหว่างนั้น
พระองค์มีแต่หมดสติเพราะทรงประชวรหนัก ประทับอยู่แต่บนแท่นบรรทม
ตลอดเวลา ส่วนนางผู้ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นพระอัครมเหสียังไม่เคยได้รับ
พระไมตรีหรือมีสัมผัสทางกายกับพระองค์มาก่อน ความสัมพันธ์ของ
คนทั้งสองมีแต่เพียงในนามเท่านั้น

นับแต่รู้ตัวว่าถูกเลือกเป็นพระชายา นางก็ได้เตรียมใจไว้แล้วว่า
ต้องใช้เวลาที่เหลืออยู่ในวังไปตลอดชีวิต รู้ดีว่าหากไม่มีอุบัติเหตุอันใด
เกิดขึ้น ชีวิตนางจะต้องยืนยาวไปกว่าองค์จักรพรรดิอย่างแน่นอน
สมมติว่าอายุขัยของนางคือเจ็ดสิบ ปีนี้นางอายุสิบเจ็ด นั่นหมายความว่า
ยังต้องอยู่ไปอีกนานถึงห้าสิบสามปี

คิดถึงตรงนี้หัวใจพลันกระตุก วันเวลาในวังช่างเชื่องช้าราว
เต่าคลาน ภายในช่วงเวลาห้าสิบสามปีอันยาวนานราวชั่วกัปชั่วกัลป์
นางจะถูกจำกัดอิสระอยู่แต่ภายในรั้วกำแพงวังที่สูงลิบแห่งนี้ แม้นาง
จะวาดภาพไว้แล้วว่าตนเองต้องอยู่เป็นม่ายไปตลอดชีวิต วันเวลา
หมดไปกับการเตรียมตัวรับการคารวะกราบกรานตามพิธี กินอยู่แต่งกาย
อย่างเลิศเลอ แต่ก็หมดปัญญาจะปิดความรู้สึกหตุที่จุใจเข้ามา
อย่างกะทันหันจนแทบหายใจไม่ออกในขณะนี้ออกไปได้

รู้สึกเหมือนตนเองร่วงหล่นลงสู่ก้นหุบเหวลึก มองขึ้นไปเห็นท้องฟ้าสีครามแต่ไม่มีปัญญาจะปีนออกไปเพื่อขึ้นชมแผ่นฟ้าและผืนพสุธาอันกว้างใหญ่ไพศาล

นางสูดลมหายใจลึกๆ เช็ดน้ำตาซึ่งไหลลงมาโดยไม่รู้สาเหตุ เงยหน้ากวาดสายตามองกลุ่มคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ภายในห้องอีกครั้ง ครั้นแล้วก็พบว่าคนที่คุกเข่าอยู่นั้น แท้จริงแล้วเป็นพระโอรสแท้ๆ และไม่ใช่นางซึ่งมีศักดิ์เป็นพระธิดาเทียมอย่างที่เป็นทางการ แต่กลับเป็นดั่งอ่องตวนมู่สิงเจี้ยนและผิงอ่องตวนมู่จี้สองพ่อลูก

ในใจนางบังเกิดสัญญานเตือนภัย นับตั้งแต่ก่อตั้งแคว้นเทียนเฉา ขึ้นนามิไซไม่เคยมีตัวอย่างที่พี่ตายแล้วน้องขึ้นครองราชย์ ถ้าหากให้ดั่งอ่องขึ้นนั่งบัลลังก์ ในอนาคตก็คงส่งมอบตำแหน่งจักรพรรดิต่อให้เจ้าม้าไม้ตัวนั้นอย่างมิดต้องสงสัย ทำแบบนี้เรียกได้ว่าถูกต้องตามทำนองคลองธรรมและเป็นไปตามประเพณีการสืบทอดราชบัลลังก์ หรือบางทีอาจจะตัดขั้นตอนเล็กๆ น้อยๆ ทิ้ง โดยให้ตวนมู่จี้ขึ้นครองราชย์สืบต่อตามที่ทุกคนคาดหมายไปเลยก็เป็นได้ แล้วอาหรงที่น่ารักน่าสงสารเล่า

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น ตวนมู่สิงเจี้ยนซึ่งกุมพระหัตถ์องค์จักรพรรดิไว้ตลอดก็ปล่อยมือลง หันร่างกลับมาประกาศว่า

"จักรพรรดิทรงเสด็จสวรรคตแล้ว บ้านเมืองมิอาจไร้ผู้ปกครอง"

หมวดแคร่สี่ขาของตวนมู่สิงเจี้ยนเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา เขากล่าวเสียงเจือส่อขึ้นว่า

"พระองค์ยังมีได้แต่งตั้งรัชทายาท ยามนี้สมควรแก่เวลาที่จะแต่งตั้งผู้สืบทอดราชบัลลังก์แล้ว"

"หา?"

เสียงร้องให้ดังระงมเมื่อสักครู่พลันสะดุดหยุดกึก ดวงตาบวมเป่ง
หลายคู่ต่างเลื่อนขยับไปที่ร่างตวนมู่จี้เป็นตาเดียว

"กระหม่อมขอทูลถามความเห็นของพระอัศวมเหสี"

ตวนมู่สิงเจี้ยนพลันถามขึ้น

ถ่านไต้วไต้วรู้สึกลำบากใจยิ่งนัก ถึงแม้ตวนมู่จี้จะโอหังวางอำนาจ
นิสัยน่าชิงชังรังเกียจเพียงไร แต่เขาก็เพียบพร้อมทั้งบุญบารมี เก่งกาจและ
เชี่ยวชาญเรื่องการปกครอง มีคุณสมบัติครบถ้วนในการขึ้นครองราชย์
เป็นจักรพรรดิ ตวนมู่สิงเจี้ยนเพียงถามนางไปตามมารยาทเท่านั้น ทางที่ดี
นางไม่ควรจะตอบคำถาม ชีวิตในวันข้างหน้าจะได้สงบสุขเช่นเดิม

แต่อำหรงเป็นโอรสของจักรพรรดิผู้ล่วงลับ ถึงเขาจะด้อยความสามารถ
ฐานอำนาจเปราะบาง มีความหวังเพียงริบหรี่ก็ตาม ทว่านางไม่กล้า
เอ่ยชื่ออำหรงออกไป เพราะเกรงว่าเขาจะถูกตวนมู่จี้จับบัญชีความแค้น
เอาไว้ ต่อไปชีวิตอาจตกอยู่ในอันตรายก็เป็นได้ แต่นางจะไม่ยอมให้
ตวนมู่จี้ขึ้นครองราชย์ง่ายๆ แบบนี้เป็นอันขาด เพราะเขาอาจจะเหิมเกริม
จนลืมตัวกลายเป็นจักรพรรดิโหด มีผู้แสดงความเห็นให้เรียกประชุม
ขุนนางอำมาตย์ เพื่อออกเสียงคัดเลือกจักรพรรดิองค์ใหม่จะดีกว่า

"ข้า..."

นางเพิ่งจะพูดได้คำเดียวก็ถูกเสียงเย็นชาแข็งกระด้างตัดฉับ

"ในเมื่อพระอัศวมเหสีไม่ทรงออกความเห็น..."

ทันทีที่ตวนมู่จี้เปิดปาก คนทั้งห้องก็กลั่นหายใจอ屏 ทำเอา
เสียงลมพัดแผ่วๆ แค่เปลวเทียนไหวย้งดังกระหึ่มดุจลมสลาตันจาก

ทิศเหนือ

แววตาเขาเจิดจรัสกับคบเพลิง น้ำเสียงทุ้มต่ำกังวานก้องไปทั่ว
ทั้งห้องบรรทม ผ่านทะลุเข้าไปในแก้วหูของทุกคน

"ตามกฎหมายเทียบบาล จะต้องแต่งตั้งโอรสของพระอัคมเหสีหรือไม่ก็
โอรสองค์โตขึ้นครองราชย์สืบต่อ ดังนั้นกระหม่อมขอแต่งตั้งองค์ชายใหญ่
ตวนมู่หรงขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิ ขอเชิญพระองค์เสด็จไปยังตำหนัก
จินหลวนเพื่อประทับนั่งบัลลังก์ รับการคารวะจากเหล่าขุนนางอำมาตย์
ด้วยพะยะค่ะ"

"หา?"

เสียงอุทานแตกตื่นดังอื้ออึงไปทั้งห้อง ทำเอาผ้าคลุมพระศพของ
องค์จักรพรรดิถึงกับพะยิบพะยาบเล็กน้อย

"อะไรนะ"

ตวนมู่หรงคล้ายได้ยินเสียงคนเอ่ยขานชื่อตน รีบเงยหน้าขึ้นถาม
อย่างงุนงง

"อาหรงของแม่!?"

พระชายาก่นตกใจแทบสิ้นสติ ใบหน้าขาวเผือดในพริบตา

"กระหม่อมผิงอ๋องตวนมู่จี้ ถวายบังคมฝ่าบาท"

ตวนมู่จี้คุกเข่าลงเบื้องหน้าตวนมู่หรง กล่าวสดุดีจักรพรรดิองค์ใหม่
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

"ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

ตวนมู่สิงเจี้ยนก็คุกเข่าลงคารวะตาม

"เอ่อ...ท่านอ๋อง..."

ตวนมู่หรงเห็นพระปิตุลาและพระเชษฐาราชสกุลวงศ์คุกเข่าลงกราบคารวะตนเองก็สะดุ้งตื่นจากภวังค์ ตกใจเหวี่ยงแหอกพลัก ลื่นพ่นกันแทบเป็นปม

"ยะ...อย่า...อย่า...ข้าเป็นไม่ได้...พะ...พวกท่าน..."

"กระหม่อมขอพูลเชิญเสด็จไปยังตำหนักจินหลวนพะยะค่ะ"

น้ำเสียงตวนมู่จี้เด็ดขาดหนักแน่น

"ตะ...แต่ว่า...ชะ...ข้าจะอยู่เฝ้าเสด็จพ่อ...ท่านอ๋อง ท่านชะ...ขึ้นครองราชย์แทนข้าที่เถอะ..."

"เชิญฝ่าบาททรงลุกขึ้นเถิดพะยะค่ะ"

ตวนมู่จี้กล่าวจบก็ลุกขึ้นก้าวยาวๆ มาตรงหน้าตวนมู่หรง กิ่งดิ่งกิ่งลากเด็กหนุ่มที่เตี้ยกว่าตนเองหนึ่งช่วงศิวะให้ลุกขึ้นยืน

"อาหรง!"

พระชายากว่นร้องไห้ ออกมาดั่งลั่น ทำราวกับลูกชายตนเองกำลังจะถูกลากตัวไปแดนประหาร

ถ่านไต้ไต้รวบรวบสติที่แตกกระจัดกระจายจากความตื่นตระหนกกลับมา ทำให้ใจให้รับกับสภาพความจริงตรงหน้า ถึงนางจะมั่นใจว่าตวนมู่จี้กำลังเล่นแผนตีสองหน้า แต่ที่เขาพูดนั้นก็ไม่มีผิด ตามกฎมนเฑียรบาลบัลลังก์มังกรสมควรต้องเป็นของอาหรงอย่างมิดต้องสงสัย

ดูเจ้าบ่อมังกรพิษคนนี่สิ! ถึงปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่การกระทำที่เริ่มด้วยอ่อนน้อมกราบกรานกลับตบท้ายด้วยการบีบบังคับกระชากลากดูไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เขาตัดบทนางเมื่อสักครู่ ตอนนีเขากำลังข่มขู่บังคับ

โอรสสวรรค์อีกด้วย

"ผิงอ๋อง!"

นางรีบเอ่ยปากทักท้วง

"ฝ่าบาทยังทรงเศร้าโศกเสียพระทัย ท่านให้เวลาพระองค์สักหน่อย
เถิด"

ในตอนนั้นตวนมู่หรงได้ถูกพยุงบแล้วลากไปไกลสองก้าว รวากับ
ลูกไก่ได้ทรงเลียบเหยี่ยว ตวนมู่จี้จึงหันมามองนางด้วยดวงตาดำสนิท
กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ขออัญเชิญพระพันปีเสด็จขึ้นเกี่ยวพญาหงส์ เพื่อเตรียมองค์
เข้าร่วมพระราชพิธีด้วยพะยะค่ะ"

พระพันปี! เอ๊ะ ใครกัน ทันใดนั้นถ่านไต้วไต้วก็ร่างแข็งทื่อ
นับตามศักดิ์แล้วอาหรงเป็นรุ่นลูกของตน ในเมื่ออาหรงขึ้นเป็นจักรพรรดิ
ถ้าเช่นนั้นนาง...

"อัญเชิญพระชนนีถ้วนตามเสด็จฝ่าบาทด้วยพะยะค่ะ"

ตวนมู่จี้กล่าวสั้นๆ เพียงสองประโยคก็เท่ากับประกาศฐานะใหม่
ของสตรีทั้งสองอย่างเป็นทางการต่อหน้าคนทั้งหลาย

"หา?"

พระชายาก่อนสุดจะรับความตกตื่นอีกต่อไปได้ ร่างส่ายโงเงง
จนถ่านไต้วไต้วต้องถลาเข้าไปพยุงบไว้

นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดบิดาถึงเป็นลมล้มลงกลางที่ประชุมขุนนาง
เพราะเดิมทีนางเป็นแค่หญิงธรรมดาสามัญ ถูกคัดเลือกเข้าวังเป็นหญิงเฝ้า
ก็นับว่าบุญหล่นทับอยู่แล้ว ที่ไหนได้ ต่อมายังได้รับการแต่งตั้งเป็น

พระอัศรมเหสี แล้วตอนนี้ถึงกับกลายเป็นสตรีที่ฐานะสูงล้ำเหนือราษฎร
ทั้งแผ่นดิน นั่นก็คือพระพันปี!

มิใช่ว่านางมากด้วยความชอบหรือความสามารถ ทั้งหมดล้วนเป็น
ตวนมู่จีประทานมาให้ ใครจะไปรู้ว่าเรามีแผนการใดอยู่ในใจกันแน่

ฮือๆ นางอยากจะร้องไห้เหลือเกิน ฝ่าบาทนะฝ่าบาท ไฉนพระองค์
ลาโลกนี้ไปเร็วเหลือเกิน!

หนึ่งเดือนผ่านไป

ต้นฤดูใบไม้ร่วง ลมเย็นพัดเอื่อยขับไล่เอาความเศร้าโศกสูญเสียด
จากไป แทนที่ด้วยบรรยากาศอันชื่นมื่นจากผลของการเก็บเกี่ยว
อันอุดมสมบูรณ์ ภายในวังจักรพรรดิ ธงปลายแหลมสีขาวได้ถูกปลดออก
จักรพรรดิทอดฉลองพระองค์ไว้ทุกข์ กลับคืนสู่การใช้ชีวิตในยามปกติ
อีกครั้ง

ท้องฟ้ายังคงมีดสนิท พระพันปีถนัดไต่ได้ไต่แห่งแผ่นดินเทียนเฉา
ประทับนั่งอยู่ในวังหลงเสียง มองดูชนที่รับใช้กำลังคาดสายรัดฉลองพระองค์
ชุดว่าราชการและสวมมงกุฎให้แก่จักรพรรดิองค์ใหม่

พระชนนีก็ประทับนั่งอยู่บนเก้าอี้ทางด้านข้าง ยกผ้าเช็ดหน้า
ขึ้นซับเหงื่อเบาๆ

"ฝ่าบาท..."

พระชนนีก็มองบุตรสุดที่รักอย่างใจหาย ไม่เคยคิดว่าเขาจะได้
มีโอกาสขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิ ส่วนตัวเองจากเดิมที่ตื่นตะลึง
ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น บัดนี้ก็เริ่มคุ้นเคยกับการถูกเรียกว่าพระชนนี

แล้ว

"พี่ก่วน วันนี้ฝ่าบาทออกกว่าราชการเป็นวันแรก ท่านสมควรเบิกบานใจ
จึงจะถูก"

ก่อนการประชุมขุนนาง ถานไต้ไต้รีบมาเยี่ยมเยียนให้กำลังใจ
อาหรงเป็นพิเศษ

"หม่อมฉันเบิกบานใจจนร้องไห้ต่างหาก อาหรงช่างมีวาสนา ยิ่งนัก
เป็นบุญของหม่อมฉันเหลือเกิน"

ตวนมู่หรงอยู่ในฉลองพระองค์สีเหลืองปักลายมังกรเก้าตัว ถึงจะ
ตัดเย็บมาเป็นการเฉพาะให้เข้ากับขนาดพระวรกาย แต่สีที่เคร่งขรึมและ
เครื่องประดับที่เห็นได้ชัดว่าหนักอึ้งพวกนั้นก็ทำหน้าที่เสมือนแรงอัด
ที่มองไม่เห็น กดทับพระวรกายของพระองค์จนดูผอมเล็ก ดูราวกับเด็ก
ที่สวมใส่เสื้อผ้าของผู้ใหญ่

พระองค์มีสีพระพักตร์กลัดกลุ้ม ภูพระหัตถ์อย่างประหม่าพลาง
รับสั่งว่า

"ข้าทำไม่ได้จริงๆ..."

"ฝ่าบาททรงเรียกองค์เองว่า 'เรา' ด้วยเกิดพะย่ะค่ะ"

ชั้นที่รับใช้จากกรมพิธีการกล่าวเตือนพระสติขึ้น

"ได้ๆ เราทำไม่ได้หรอก"

อากาศในยามเช้าหนาวเยือกอยู่บ้าง ทว่าพระนลาฏของตวนมู่หรง
กลับเปี่ยมขึ้นไปด้วยพระเสโท

"พระพันปี เสด็จแม่ ข้ายังคงกังวลจากบัลลังก์จะดีกว่า ปล่อยให้
ผิงอ๋อง..."

จักรพรรดิทรงใช้คำว่า 'ข้า' จนติดปาก ชั้นที่รับใช้เดือนแล้วเดือนอีกจนคร้านจะสนใจ อีกอย่างทุกคนต่างรู้แะใจดีว่าขอเพียงจักรพรรดิน้อยทำเรื่องเหลวไหล ผิดต้องผู้เกรียงไกรของพวกเขาที่จะปลดพระองค์ออกจากตำแหน่งทันที หลังจากนั้นผิงอ๋องก็สามารถใช้ลำดับอาวุโสสืบทอดบัลลังก์ต่อ เหมาะสมทั้งด้านความรู้สึกและเหตุผล

"ไม่ได้!"

ที่ถ่านไต้วไต้วหัวนั้นใจที่สุดก็คืออาหรงเปลี่ยนใจถอยตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นจึงรีบกล่าวให้กำลังใจว่า

"อาหรง พระองค์จะต้องมีความเชื่อมั่นในองค์เองเสียบ้าง งานพิธีศพในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาพระองค์ก็ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจได้ลุล่วงดีนี่นา"

"นั่นเป็นเพราะมีขุนนางฝ่ายพิธีการคอยชี้แนะ ข้าเพียงแต่ทำตามที่เขาบอกเท่านั้น"

พูดให้ชัดเจนลงไป ก็เหมือนหุ่นกระบอกที่มีคนคอยเชิดอยู่ด้านหลังนั่นเอง บอกให้คุกเข่าก็คุกเข่า ให้กราบก็กราบ ให้ร้องไห้ก็ร้องไห้ ตวนมู่หรงยิ่งรับสั่งพระพักตร์ก็ยิ่งซีดขาว

"แต่วันนี้เป็นวันประชุมขุนนาง ชะ...ข้า ข้ากลัวเขา"

เขาที่ว่า แน่นนอนต้องเป็นตวนมู่จี้แน่ๆ

ถ่านไต้วไต้วมีหรือจะไม่ได้ยินคำเล่าลือจากภายนอก เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายคิดจะยึดถืออาหรงเป็นจักรพรรดิหุ่นเชิด กระทั่งในระหว่างพระราชพิธีศพ เขายังนำตราประทับหยกอันใหม่ของอาหรงไปใช้ออกราชโองการและตอบกลับหนังสือกราบทูลทั้งหลายต่างๆ โดย

ไม่เห็นใครอยู่ในสายตาแม้แต่หน่วย

"ทำไมพระองค์ต้องกลัวผิงองค์คนนั้นด้วย"

ไม่ถามให้ชัดเจนไม่ได้แล้ว

"ตอนเด็กๆ ข้าถูกเขาตีกัน"

ตวนมู่หรงแอบปรายตามองชั้นที่รีบเม้มปากกลืนหัวเราะแวนหนึ่ง
หา? ตีกันองค์ชาย! ช่างเป็นคนป่าเถื่อนดุร้ายจริงๆ ถานไต้วไต้วโกรธ
จนใบหน้าแดงามน่ารักแดงกำไปหมด

"เขาแก่กว่าพระองค์ตั้งสิบกว่าปี กล้าลงมือรังแกเด็กเชียวรี!"

"เฮ้อ"

พระชนนีก่วนเจ็ดน้ำตาป้อยๆ

"ตอนนั้นฝ่าบาทเพิ่งจะมีพระชนม์สามชันษา กำลังเล่นสนุกอยู่
ในพระราชอุทยาน ผิงอ่องเพิ่งจะได้รับแต่งตั้งตำแหน่งแม่ทัพใหญ่
รักษาชายแดน เปี่ยมล้นด้วยอำนาจบารมี เมื่อเห็นฝ่าบาทเด็ดดอกไม้
ในสวนทิ้งอย่างซุกซน ก็เลยจับตัวขึ้นมามาตีกัน"

"เขาตีเจ็บหรือไม่"

ถานไต้วไต้วนึกถึงมือใหญ่ราวกับพัดข้างนั้น ยังรู้สึกกันตัวเอง
เจ็บแปลบราวไฟลูกทวนเลย

"ข้าลืมไปแล้วว่าเจ็บหรือไม่ แต่เสด็จแม่บอกว่าข้าร้องไห้จ้าเลย
ดังจนเสด็จพ่อ..."

พอนึกถึงเสด็จพ่อที่ไม่ค่อยโปรดตนเองเท่าไรนัก ตวนมู่หรงก็
ขอบพระเนตรแดงกำ

ถานไต้วไต้วทั้งเห็นใจทั้งสงสาร โธ่เอ๋ยเด็กน้อย นับจากนั้นมัน

คงจะเป็นเงามืดในใจเขามาโดยตลอด

"ทรงลืมเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วเกิดเพคะ หากเกิดอะไรขึ้น หม่อมฉันจะช่วยพระองค์รับไว้เอง"

นางออกหน้าปกป้องอย่างห้าวหาญ ย้ำกล่าวกระตุ้นให้กำลังใจอีกครั้ง

"พระองค์ทรงเป็นจักรพรรดิ ทุกสิ่งที่พระองค์รับสั่งจะต้องเป็นไปตามนั้น ไม่ต้องกังวลเขาเพคะ"

"แต่ว่า...ทุกคราที่อยู่ต่อหน้าเขา ข้าจะต้องกลัวจนพูดอะไรไม่ออก เขาเองก็รู้จุดอ่อนข้อนี้ของข้าดี ดังนั้นจึงบอกให้ข้าแค่ฟังข้อราชการ และพูดว่า 'อนุญาต' ก็พอ"

"ฝ่าบาท พระองค์ก็ทรงทำตามที่ผิงฮ่องว่าเถิด"

พระชนนีก็วันเริ่มกลัวขึ้นมา กลัวว่าบุตรรักจะทำอะไรผิดพลาดจนชีวิตต้องตกอยู่ในอันตราย

"พี่ก็วัน ทำเช่นนั้นไม่ได้นะ!"

ถ่านไต้วไต้วทั้งเสียงแข็งขึ้นมา

"หากเขาออกความเห็นเหลวไหล เช่นขอบรรดาศักดิ์ให้ตัวเองเพิ่ม หรือกระทั่งให้อาหรงยกบัลลังก์ให้ แคว้นเทียนเฉาของพวกเราคงจะวุ่นวายระส่ำระสายแน่นอน"

"แล้วจะอย่างไรดีเล่า"

พระชนนีก็วันรู้สึกตื่นกลัวตาม กลัวว่าผิงฮ่องจะสังหารอาหรงของนาง

ถ่านไต้วไต้วใช้สมองขบคิด หากจะระวังมิให้ตนมั่วจึกก่อการร้ายก็มีอยู่เพียงทางเดียว

"พี่แก้วน พวกเราทั้งสองนั่งว่าราชการหลังม่านกันเถอะ"

ภายในตำหนักจินหลวน ตวนมู่จี้ถลึงตาจ้องฉากันทำด้วยไม้จันทร์ดำ ประดับด้วยผ้าไหมโปร่งบางสีเหลืองสว่าง ขนาดสูงประมาณเจ็ดช่อ กว้างห้าช่อ ซึ่งวางอยู่ทางด้านซ้ายของบัลลังก์มังกรอย่างหงุดหงิด ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกขัดตาสิ้นดี

เฮอะ! คิดจะว่าราชการหลังม่านรี แค่เรื่องที่ว่านวยเข้ามาจัดวางฉากว่งเวลาประชุมขุนนางจนต้องเลื่อนเวลาออกไปครึ่งชั้วยาม รวมทั้งการเข้าแทรกแซงการเมืองของฝ่ายในอันไม่บังควร เขาก็สามารถถือเป็นข้ออ้างมาปลดจักรพรรดิและพระชนนีทั้งสองได้แล้ว

แต่ว่าหือๆ เขากลับรู้สึกคันหัวใจยิบๆ อยากจะรอดูว่าพระพันปีน้อยนางนี้จะช่วยว่าราชการอย่างไร

"ฝ่าบาท กรมการคลังของบประมาณชุดลอกแม่น้ำลำคลองเป็นเงินสามหมื่นตำลึง กำหนดเสร็จก่อนช่วงน้ำหลากในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า"

เขายังคงยืนตระหง่านอยู่ประจำตำแหน่ง ใช้ฐานะของอ่องผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์จัดการข้อราชการเช่นเดิม เพียงแต่เพิ่มขึ้นขั้นตอนให้จักรพรรดิมีพระบัญชาด้วยของค์เอง ซึ่งจะมีหรือไม่มีก็ได้ผลเท่ากัน

"อนุญาต"

ตวนมู่หรงประทับนั่งพระวรกายแข็งทื่อ พระเนตรทั้งสองจ้องเขม็งไปข้างหน้าขณะพระโอบุสรับสั่งคำคำเดียวกันเป็นพันครั้ง

"กรมปกครองคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมแปดคนไปเติมในตำแหน่งนายอำเภอที่ยังว่างอยู่ รายชื่ออยู่ที่นี้พะยะคะ ขอให้พวกรุ่นนี้ฝ่าบาทมีรับสั่ง

ให้พวกเขาเข้าเฝ้า เพื่อทรงชี้แนะและให้กำลังใจด้วย"

"อนุญาต"

"แคว้นหนานไ้ส่งเครื่องราชบรรณาการมาเป็นไข่มุกยี่สิบหู* ขอทรงมีรับสั่งพระราชทานแต่ฝ่ายในและภรรยาเหล่าขุนนางในราชสำนัก ด้วยพะยะค่ะ"

"อนุญาต"

"ห้าอำเภทางทิศเหนือประสบภัยพิบัติจากน้ำท่วม ราษฎรกว่า สามพันครัวเรือนไม่มีบ้านอยู่อาศัย ขอพระราชทานุญาตงดเก็บภาษีและ เบิกเงินในท้องพระคลังไปให้ราษฎรกู้ยืม เพื่อสร้างบ้านเรือนและปรับปรุง ที่นาด้วยพะยะค่ะ"

"อะ..."

"ช้าก่อน"

เสียงไฟเราะเสนาะหูพลันดังขึ้นจากหลังม่าน

มาแล้ว! พระพันปีจะแทรกแซงงานราชการแล้ว บรรดาขุนนาง อำมาตย์ต่างพยายามซ่อนความรู้สึกที่ตื้นตัน เบิ่งตาเตรียมมองดูละครสนุก น้ำเสียงที่หวานใสของสาวรุ่นย่อมไม่ใช่เสียงของพระชนนีที่กวนอย่าง แน่นนอน

ถ่านถูกรับชยับหลบไปอยู่หลังใต้เท้าโจวที่เจ้าเนื้อ พร้อมทั้งหลับตา เอมืออุดหู

"ขอทูลถามว่าพระพันปีมีอันใดจะทรงชี้แนะ หรือทรงต้องการให้

* หู เป็นภาชนะโบราณที่มีปากแคบ ก้นกว้าง เดิมมีปริมาตร 10 ไต่ว (100 ลิตร) จึงใช้เป็นมาตรวัดอง แต่ต่อมาลดปริมาตรเหลือ 5 ไต่ว (50 ลิตร) เพื่อไม่ให้สับสนกับคำวัดัน ที่ใช้นมาตรวัดองซึ่งมีปริมาตร เท่ากับ 10 ไต่วเหมือนกัน

เพิ่มภาษีพะยะค่ะ"

ตวนมู่จี้มองตรงไปยังเงาร่างแบบบางหลังม่านผ้าไหมพลางถามเสียงเย็นชา

เพิ่มศึรชะเจ้านะสิ! ถานไต้วไต้วรู้สึกได้ถึงสายตาคมกริบที่พุ่งทะลุผ่านม่านเข้ามา เค้นเสียงเย็นชาพอๆ กันตอบว่า

"ในเมื่อราษฎรกระท่งบ้านยังไม่มีจะอยู่ พวกเขาจะรับภาระเงินกู้ไหวได้อย่างไร ไฉนจึงไม่ใช้เงินในท้องพระคลังไปสร้างบ้านใหม่ให้พวกเขาเล่า"

"เงินในท้องพระคลังมีจำนวนจำกัด ไม่สามารถช่วยเหลือราษฎรได้เต็มรูปแบบเช่นนั้นหรอกพะยะค่ะ จึงต้องให้เป็นเงินกู้ยืมแทน"

"ถ้าอย่างนั้นไข่มุกยี่สิบหูเมื่อสักครู่ก็มาได้ถูกจังหวะแล้ว"

ถานไต้วไต้วกล่าวเสียงหวานใสต่อไปโดยไม่ลังเล

"มิสู้ไม่ต้องพระราชทานแจกจ่าย ในเมื่อเป็นเครื่องบรรณาการที่นำมาถวายแด่ราชสำนัก ก็ให้ราชสำนักเอาออกไปขาย นำเงินที่ได้ไปสร้างบ้านใหม่ให้ราษฎรที่ได้รับภัยพิบัติไม่ดีกว่าหรือ"

ถ้าเป็นเมื่อก่อน หากได้ยินราษฎรโง่งมที่เห็นอกเห็นใจในทุกข์ของราษฎรเช่นนี้ เหล่าขุนนางทั้งหลายจะต้องสรรเสริญว่า 'ทรงพระเมตตาเหลือล้ำ' หรือไม่ก็ 'เป็นโชควาสนาของราษฎรอย่างเหลือล้น' ดั่งลั่นก้องหู แต่ในเมื่อวันนี้ผู้ที่มียศพระบัญชาคือพระพันปี สายตาทุกคู่จึงเลื่อนไปจับอยู่ที่ผิวงอซึ่งมีสีหน้าราบเรียบปราศจากความรู้สึกเป็นตาเดียว

"พระพันปีทรงพระปรีชา กระหม่อมรู้สึกเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง"

ตวนมู่จี้เหยียดริมฝีปากเป็นรอยยิ้มประจำตัว

"เพียงแต่จะหาใครมาซื้อไข่มุกทั้งยี่สิบหุติพะยะคะ"

"ให้ขุนนางใหญ่อย่างพวกท่านบริจาคกันคนละสิบตำลึง ข้าบริจาคห้าตำลึง ก็สมควรพอแล้วกระมัง"

ไฉ่หย่า! เหล่าขุนนางต่างโอดครวญอยู่ในใจ เดิมทีนึกว่าจะได้ไข่มุกพระราชทานกลับไปฝากภรรยาที่บ้าน ตอนนี้นักกลับต้องออกเงินซื้อ ดีไม่ดียังต้องบริจาคของมีค่าส่วนตัวออกไปขายอีกด้วย

ตวนมู่จี้กวาดสายตามองดูการเคลื่อนไหวอันไม่สงบของเหล่าขุนนาง แล้วจึงหันไปเผชิญหน้ากับผ้าม่านผืนนั้น กล่าวเสียงเรอเยื่อยเยียวว่า

"ในพระพันปีจึงไม่โยนอิฐเพื่อล่อให้ผู้อื่นเอาหยก* ออกมาแล้วพะยะคะ ใช้การกระทำพิสูจน์น้ำพระทัยอันมีเมตตาของพระองค์"

ทำทนายรี! ถานโด้วโด้วกลับไม่นำพามาใส่ใจ นางได้เงินมาจากราษฎร คืนให้ราษฎรก็เป็นเรื่องที่สมควรแล้ว

แต่พออัปปากจะบริจาคออกมาหนึ่งร้อยตำลึง หัวใจก็เย็นวาบ รีบกลืนคำพูดลงท้องไป

ถึงตำแหน่งพระพันปีจะมีเงินเบี้ยหวัดสองพันตำลึงต่อปี แต่ตอนนี้มันใกล้จะหมดแล้ว นางเหลือเงินเพียงสามร้อยตำลึงเท่านั้น ในสามร้อยตำลึงนี้ยังรวมที่นางอ้างชื่อคนอื่นส่งไปให้แก่พระชนนีถ้วนสองร้อยตำลึงอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของพี่ถ้วนให้เทียมเท่าตำแหน่งพระชนนี เงินที่เหลือยังต้องใช้ใช้อย่างกระหน่ำกระแหม่ไปจนถึงสิ้นปี นางไม่อยากจะเบิกเงินจากท้องพระคลังล่วงหน้า ประเดี๋ยวจะกลายเป็น

* โยนอิฐล่อหยกเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ 36 กลศึก หมายถึงการใช้สิ่งที่มีค่าน้อยนิดมาหลอกล่อเพื่อให้ได้ของที่มีค่ามากกว่า ต่อมากลายเป็นคำพูดต่อมั่ว มีนัยว่าผู้พูดแสดงความคิดเห็นต้นเขิน เพื่อให้อีกฝ่ายแสดงความเห็นที่ลึกซึ้งและมีคุณค่าออกมา

ข้ออ้างให้ตวนมู่จี้ว่านางสุ่ยสุ่ยไม่เจียมตัว

"พระพันปี..."

พระชนนีกวนจับมือนางไว้อย่างไม่สบายใจ สายหน้าเป็นเชิงห้ามปราม

นางหัวเราะพลางตบหลังมืออีกฝ่ายเบาๆ ไม่ได้ทำความผิดต่อบ้านเมืองหรือรังแกราษฎรสักหน่อย จะต้องกลัวไปไย

"ข้าบริจาคนั่นปึกผมอันหนึ่ง"

นางประกาศเสียงดังกังวาน

"หา?"

บรรดาขุนนางอำมาตย์ถึงกับพูดไม่ออก บริจาคออกมาแล้วคงไม่คิดให้พวกตนซื้อไปหรอกนะ

ตวนมู่จี้ยังคงจับจ้องตาไม่กะพริบไปยังเงาร่างหลังม่านซึ่งกำลังง่วนอยู่กับศีรษะตนเอง พอเห็นนางดึงปิ่นปักผมออกมา เขาก็อยากจะระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น คงไม่ใช่พู่กันขนอิเห็นดำนั่นหรอกนะ

ชั้นที่รับใช้รับมาอย่างนอบน้อม มันไม่ใช่พู่กัน แต่เป็นปืนหยกขาวธรรมดาๆ อันหนึ่ง สีของมันนวลใยราวแสงอรุณในยามเช้า ประดุจผิวสาวชาวละมุนผ่องใส

พระชนนีกวนที่นั่งอยู่หลังม่านก็ทำท่าจะถอดปิ่นปักผมออกเช่นกัน แต่พระพันปีน้อยกลับห้ามไว้ หลังจากนั้นมือน้อยๆ ทั้งสองข้างก็สาละวนกับการถอดต่างหูของตนเองออกมา

ชั้นที่ประคองเอาต่างหูหยกเขียวห้อยตุ้มไข่มุกออกมาอีกคู่หนึ่ง สีหยกเขียวขจี ไข่มุกเม็ดกลมใหญ่ ห้อยไว้กับใบหูเล็กน่ารักของนาง

ไม่หนักแยะหรือคะ

ตวนมู่จี้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงเลื่อนสายตาดูขึ้นสบดวงตากลมโต
หลังม่านผ้าไหมอีกครั้ง

"พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยเปี่ยมเมตตา รักประชาราษฎรหลาน
เป็นโซ่ความของแผ่นดินเทียนเฉาเราอย่างหาที่เปรียบมิได้"

เขาหันไปกล่าวเสียงดังกังวานต่อจักรพรรดิ

"กระหม่อมบริจาดเงินสามร้อยตำลึงถวายเป็นการตอบรับ เพื่อ
แสดงความระลึกถึงน้ำพระทัยอันใหญ่หลวง"

"ผิงอ๋องปรีชาสามารถยิ่งนัก!"

เหล่าขุนนางอำมาตย์ระเบิดเสียงสรรเสริญดังก้องท้องพระโรง
โผล่ออกไปที่ คงไม่ต้องให้พวกตนบริจาดเงินมากมายแล้วใช่ไหม

"กระหม่อมขอพระราชทานุญาตฝ่าบาทแก้ไขราชโองการ ให้ขายไข่มุก
เครื่องบรรณาการออกไป เพื่อนำเงินมาช่วยเหลือราษฎรผู้ประสบภัย
พ่ะย่ะค่ะ"

ตวนมู่หรงกำลังก้มพระเศียรจุด ดึงชายครุยที่แขนเสื้อเล่นเพราะ
ถูกละเลยความสนใจอยู่นาน พอสดับคำว่าฝ่าบาทก็สะดุ้ง รีบยี้ด
พระวรกายประทับนั่งตัวตรงทันที ยังไม่ทันตัดสินใจพระทัยว่าจะจับจ้อง
พระเนตรไปที่ตรงไหนก็รีบรับสั่งว่า

"ได้ๆ อนุญาต"

บรรดาขุนนางอำมาตย์แทบจะทนนั่งต่อไปไม่ได้ แฮ่! เห็นชัดว่า
คนที่นั่งบนนั้นสมควรเป็นผิงอ๋องที่องอาจห้าวหาญ ไฉนจึงเปลี่ยนให้
เด็กที่โง่เขลาเงอะงะเช่นนั้นขึ้นนั่งแทนนะ

"กระหม่อมมีอยู่เรื่องหนึ่งจะขอกราบทูลพระพันปีให้เข้าพระทัย
อย่างชัดเจน"

ตวนมู่จี้กล่าวขึ้น

"ว่าไป"

เสียงสดใสเจื้อยแจ้วตอบกลับมาจากหลังม่าน

ตวนมู่จี้กล่าวอย่างสบายๆ ไม่กดดัน สีหน้าเหมือนจะเจือรอยยิ้ม
แต่ทุกคำดังกังวานไปทั่วห้องพระโรง

"องค์จักรพรรดิเพิ่งจะเสด็จขึ้นครองราชย์ ในระยะแรกยาก
ที่จะเข้าพระทัยในงานบริหารราชการแผ่นดิน ดังนั้นกระหม่อมและ
ท่านอัครเสนาบดี รวมทั้งเสนาบดีทั้งหกกรม จึงทำการประชุมเพื่อ
ปรึกษาหารือข้อราชการล่วงหน้าหนึ่งวัน การประชุมขุนนางในตอนเช้า
เป็นเพียงการทำไปตามพิธีการเท่านั้น จุดประสงค์เพื่อแสดงออกถึง
อำนาจบารมีขององค์จักรพรรดิ ถ้าหากพระพันปีทรงมีความเห็นในเรื่องใด
ขอให้ทรงแจ้งให้รู้ล่วงหน้า จะได้ไม่ถ่วงเวลาในการประชุมและการกิจ
อันสำคัญใหญ่หลวงของบ้านเมือง"

เอ๊ะ! บรรดาขุนนางอำมาตย์ต่างพากันสงสัย แสดงว่าผิงอ๋อง
ไม่พอใจอย่างมากที่พระชนนีทั้งสองวังนั่งว่าราชการหลังม่านกระมัง

อัครเสนาบดีผู้เตี้ยยิ่งโลहितไหลพล่านกว่าคนอื่น คิดในใจว่า
นับตั้งแต่ตนติดตามผิงอ๋องเป็นต้นมาไม่เคยไม่สุขุมระมัดระวัง มีใจ
จงรักภักดีเสมอมา จึงได้รับความไว้วางใจจากท่านอ๋องมากเป็นพิเศษ
เขาไม่ได้สนใจในตำแหน่งหรือเบี้ยหวัด แต่ขอมีชื่อจารึกในประวัติศาสตร์
ในฐานะเสนาบดีผู้ปกป้องชาติบ้านเมือง ได้รับความเคารพเลื่อมใสจาก

คนทั้งแผ่นดิน จึงขอเสี่ยงตายกล่าวอย่างเปิดใจสักครั้ง

"กระหม่อมกู่ต่อเต้ากราบทูลพระพันปี พระชนนีถ้วน และฝ่าบาท"

เขาริบตั้งตามหลัง สนับสนุนอย่างฮึกเหิมว่า

"ว่าราชการหลังมานี้ไม่เหมาะสมกับระบบการปกครอง ขอพระชนนี
ทั้งสองพระองค์ทรงไต่ร่ตรองด้วยพะยะค่ะ"

ประเสริฐ! ลงมือเล่นงานนางแล้ววี่ ถานไต้วไต้วเน้นเสียงหนัก

"ข้าไม่ได้ทำเป็นคนแรก"

"มีตัวอย่างสองครั้งพะยะค่ะ สมัยจักรพรรดิเซ่งขึ้นครองราชย์
เมื่อพระชนมายุสองชันษา ยังไม่ทรงหย่านม จักรพรรดิเซ่งขึ้นครองราชย์
เมื่อพระชนมายุหกชันษา ทอดพระเนตรไม่เห็นเสด็จแม่ก็ทรงกันแสง
ดังนั้นทั้งสองพระองค์จึงต้องมีเสด็จแม่ประทับนั่งเป็นเพื่อนเมื่อออกว่า
ราชการ แต่ฝ่าบาททรงมีพระชนมายุสะ...สิบห้าแล้วพะยะค่ะ!"

กู่ต่อเต้าอธิบายจนน้ำลายแตกฟอง เหตุที่เขามิทำทางฮึกเหิมไว้ใจ
เป็นพิเศษเป็นเพราะแอบมีความหวังจะยกหลานสาวตนเองให้แต่งงานเป็น
พระอัครมเหสียามที่ตนมั่งจั่งขึ้นครองราชย์

"ฝ่าบาทยังไม่ได้อภิเษกสมรส ถือว่ายังเยาว์วัยอยู่"

ถานไต้วไต้วรับรู้ได้ถึงแรงกดดันที่พวกขุนนางทั้งหลายมีต่อลูกกำพร้า
และแม่ม่ายคู่นี้ นางประกาศด้วยเสียงเฉียบขาด

"ดังนั้นข้าและพระชนนีถ้วนยังคงมีภาระหน้าที่ในการอบรมสั่งสอน
พระองค์"

หา! กรามของเหล่าขุนนางแทบจะห้อยตกลงมา พระพันปีพระชนมายุ
สิบเจ็ดจะอบรมสั่งสอนจักรพรรดิพระชนมายุสิบห้า!?

สำหรับตนมั่งมีแล้ว คำพูดนี้แทบทำให้เขาหัวเราะจนฟันร่วง แต่ตอนนี้เขาเพียงอยากเล่นกับนางต่อ ดูว่านางจะมีความกล้าอีกสักแค่ไหนกัน

"ขอลุลถามพระพันปี ได้ยินว่าเมื่อเข้านี้พระองค์และพระชนนีก่วนเสด็จไปวังหลังเสียงเพื่อเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

"ใช่แล้ว"

เอ๊ะ! นี่เขาจับตาดูการเคลื่อนไหวของนางหรือ

"ตามธรรมเนียมประเพณีไม่จำเป็นที่พระพันปีจะต้องเหน็ดเหนื่อยพระวรกาย หลังจากการประชุมขุนนางในตอนเช้าจบลง ฝ่าบาทจะทรงเสด็จไปวังหลังโหวและวังฉือซิงเพื่อถวายคารวะต่อพระองค์และพระชนนีก่วนทันที พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เท่ากับเป็นการวางฝ่าบาทให้อยู่ในฐานะบุตรเอกตัญญูพะยะค่ะ"

"ฝ่าบาทเพิ่งจะออกจากราชการเป็นวันแรก เราผู้เป็นมารดากับบุตรสุดดวงใจจึงได้ตามไปกำชับกำชาให้ทรงปฏิบัติภารกิจอย่างรอบคอบรัดกุม เพียงแค่ผิดธรรมเนียมเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ผิดอย่างยิ่งต้องทำเป็นตื่นตื่นไปด้วย"

ถ่านไต้วไต้วรีบใช้ฐานะความเป็นผู้อาวุโสขึ้นชม

"หากทำผิดกฎซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขอลุลถามพระพันปี แล้วกฎเกณฑ์ในวังที่บรรพบุรุษวางไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า"

"ในเมื่อบรรพบุรุษสามารถกำหนดกฎระเบียบ วันหน้าเราก็จะต้องกลายเป็นบรรพบุรุษเช่นกัน ดังนั้นกฎใหม่ที่เรากำหนดไว้ในวันนี้ก็จะกลายเป็นกฎประเพณีเก่าๆ ที่ลูกหลานรุ่นต่อไปต้องปฏิบัติตามนั่นแหละ"

เสียงกลั่นหัวเราะครีตคราดในลำคอตั้งกระหึ่มขึ้นก้องตำหนัก
ขุนนางแต่ละคนใบหน้าบิดเบี้ยวเพราะพยายามแหม้มริมฝีปากไม่ให้ระเบิด
เสียงฮาลั่นออกมา

"ขอบพระทัยที่ท่านบรรพบุรุษทรงชี้แนะ"

รอยยิ้มที่มุมปากตวนมู่จี้ขยายวงกว้างขึ้น ดวงตาดำสนิท
เปล่งประกายเจิดจ้า

"ดูท่าฝ่าบาทจะทรงเหน็ดเหนื่อยแล้ว ส่วนท่านบรรพบุรุษก็โปรดทรง
รักษาพระวรกายด้วย มิทราบว่าจะปิดการประชุมได้หรือยังพะย่ะค่ะ"

"ดี เชิญฝ่าบาททรงมีพระราชานุญาตให้ปิดการประชุมได้แล้ว"

เขายืนบันไดให้นางลง ถานไต้หวันก็รีบป็นลงแทบไม่ทัน

นางรู้ว่าเมื่อสักครู่ตนเองออกจะดีใจร้นอยากเอาชนะเกินไป แต่
เจ้าม้าไม้ตัวนั้นตั้งใจเล่นงานตนอย่างโจ่งแจ้งเจ้านั้นน่า เรื่องพวกนี้ทำการ
ปรึกษาเป็นการส่วนตัวไม่ได้หรือไร

น่าเจ็บใจยิ่งนัก! แค้นนี้หากไม่ชำระจะยอมใช้แค่เขาให้ดู อู๊ย!
ไม่ได้สิ นางแต่งให้องค์จักรพรรดิแล้วนี่ อันที่จริงก็ใช้แค่ตวนมู่เช่นเดียว
กับเขาอยู่แล้ว

"พี่ก่วน พวกเรากลับกันเถอะ"

นางคร้านจะคิดต่อไปแล้ว พยุงร่างพระชนนีก่วนให้ลุกขึ้น

"มะ...หม่อมฉันไม่มาแล้ว..."

พระชนนีก่วนเหวี่ยงโหลโซมหน้าจันทน์ผ้าซับเหงื่อเปียกชุ่ม รู้สึก
หน้ามืดตาลาย ต้องให้นางกำนัลสองคนช่วยพยุง นางลูบอกพลาง
ส่ายหน้าครางว่า

"โอ๊ย ไม่มาแล้ว คราวหน้าหม่อมฉันไม่มาแล้ว"

ผ้าไหมเนื้อบางตรงจากกันฝืนนั้นขยับไหวไปตามการตั้งขบวนเสด็จ กลับอันยิ่งใหญ่ของจักรพรรดิและพระชนนี ในพิธีบัตานั้น บรรดา ขุนนางอำมาตย์พลันก็ขึ้นได้ว่าคล้ายเห็นผ้ามานฝืนนี้พะเยิบพะยาบ ระหว่างการโต้ตอบอย่างเผ็ดร้อนเมื่อสักครู่

"การประชุมขุนนางในวันหน้าจะต้องคึกคักน่าดูทีเดียว"

ได้ทำใจพอใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ชมละครสนุก พอหันไปมองก็ต้อง อูทานอย่างแปลกใจ

"เอ๊ะ! ได้ทำถาน คราวนี้ท่านไม่ได้เป็นลมไปหรอกหรือ"

"คะ...เคยชินเสียแล้ว"

ถานถูกรื้อยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อ ในอนาคตโอกาสพบหน้าผิงอ่อง ยังมีอีกมิใช่น้อย ดูเหมือนตนจะค่อยๆ รับความตกตื่นตกใจที่จะมี ตามมาอีกเรื่อยๆ ได้ดีขึ้นแล้ว

รอนจุนนางทั้งหลายแยกย้ายกลับไปจนภายในตำหนักกว้างโล่ง ไร้ผู้คน ตวนมู่จี้จึงก้าวเนิบๆ ไปนั่งยังที่ประทับหลังม่านอย่างอุกอาจ เขาแบมือออก มองปิ่นปักผมและต่างหูที่อยู่ในมือตาไม่กะพริบ

ปิ่นอันนั้นเพิ่งจะดึงออกมาจากผมดกดำยาวสลวย ยังมีกลิ่นหอม อ่อนๆ ติดอยู่ ส่วนต่างหูยังคงอุ่นและหอมกรุ่นกลิ่นกายของสาวน้อย เขากำมันไว้แน่น จากนั้นก็เก็บใส่แขนเสื้อตนเอง

เมื่อเงยหน้าขึ้น สายตาก็มองทะลุออกไปจากม่านโปรงบางฝืนนั้น อืม! ภาพที่มองเห็นจากหลังฉากฝืนนี้มีมุมกว้างไม่เลวทีเดียว นางคง เห็นการเคลื่อนไหวของเขาอย่างชัดเจนทุกอิริยาบถเป็นแน่

แต่น่าเสียดายที่เขาขึ้นอยู่กับอีกฟาก มองไม่ชัดว่าใบหน้ากลมๆ น่ารัก
ของนางชุ่นเคื่องเพียงใด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623341.html>